MASTER NEGATIVE NUMBER

6094.30

திருப்புகழமிர்தம்

மலர் 15, இதழ் 11

February 1951

Record no. 166

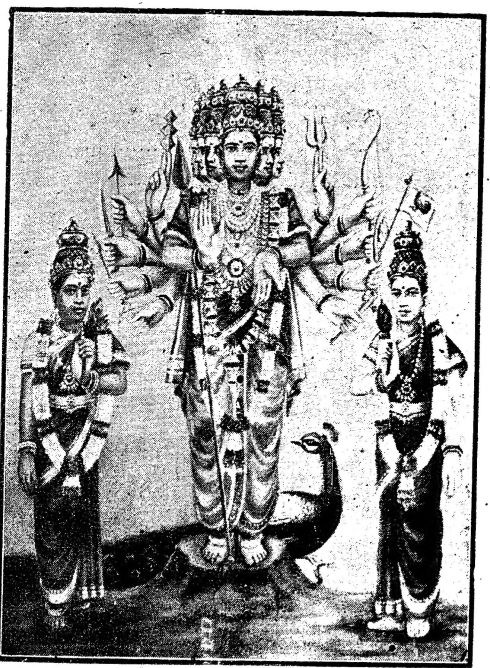
Tiruppukaḻamirtam
Malar 15, itaḻ 11
February 1951

Record no. 166

திருப்புகழமிர்தம்

விக்ருதி

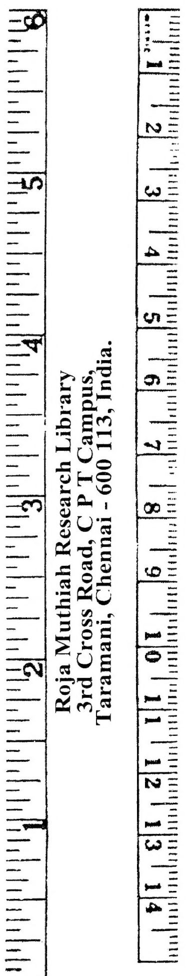
மாசி

ஆசிரியர்:

கிருபானந்தவாரி

Best copy available

இலங்கைச் சந்தா நேயர்கட்கு

அடுத்து வரும் கரஆண்டுக்கு (1951-52) சந்தாத் தொகையைச் செலுத்தவேண்டிய அன்பர்களுக்கு விக்ருதி பங்குனி மாத திருப்புகழமிர்த இதழ் V. P. மூல மனுப்பப்படும். அந்த V.P. மூலம் கர ஆண்டுச் சந்தாவை நாங்கள் பெற்றுக்கொள்வோம். அடுத்த ஆண்டுச் சந்தாவை மேற் கூறியபடி செலுத்திவிடுவதாக இலங்கை அன்பர்கள் உடனே ஒரு தபால்கார்டு மூலம் தெரிவிக்க வேண்டுகின்றோம். தெரிவித்துக்கொள்ளும் முறை கீழ்க்கண்டபடி:

திருப்புகழமிர்த காரியாலயம்,

144, சாமிநாயக்கன்தெரு, சிந்தாதிரிப்பேட்டை, MADRAS-2.

ஐயா! வரும் கர ஆண்டுக்கு நான் தங்கள் பத்திரிகைக்குச் செலுத்த வேண்டிய சந்தாத்தொகையை விக்ருதி பங்குனி மாதத் திருப்புகழமிர்த இதழை V. P. மூலமனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

இப்படிக்கு .... (கையெழுத்து

விலாசம்..

வடலூர் தைப்பூச விழா

வடலூரில் 23-1-51 தைப்பூசத்தன்று அருட்பெருஞ் சோதி தரிசனமும் சன்மார்க்க மகாநாடும் இனிது நிகழ்ந்தன. மாநாட்டில் உயர்திரு ஓ.பி. ராமசாமி ரெட்டியார், திரு. சுத்தானந்த பாரதியார், திருமுருக கிருபானந்தவாரி. திரு. பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர், திருமதி K. A. முத்துலக்ஷ்மி அம்மையார் முதலியோர் கலந்துகொண்டனர்.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் சபை, சிவகாசி

ஷை சபையாரால், ஸ்ரீ ராமலிங்க சுவாமிகள் தைப்பூச குருபூஜைவிழா இனிது கொண்டாடப் பெற்றது. விக்ருதி தை 10உ (23-1-51) செவ்வாய்க்கிழமை காலை 5 மணிக்கு ஸ்ரீமாரியம்மன் கோயிலிலிருந்து பஜனையுடன் வள்ளலார் திருவுருவப்பட ஊர்வலம் வந்து வழிபாட்டுடன் முடிவடைந்தது. தாய்மார்களும் விழாவில் கலந்துகொண்டனர்.

பெரிய புராண விரிவுரை

சென்னை இறைபணி மன்றத்தின் சார்பில், சென்னை பூக்கடை, ஸ்ரீமல்லீசுவரர் திருக்கோயில் அநுபூதி மண்டபத்தில், 7-1-51 முதல் ஞாயிறு தோறும் மாலை 6 மணிக்கு மாம்பாக்கம் குருகுலம் ஆசிரியர் திரு. இளவழகனார் அவர்களால், பெரியபுராண விரிவுரை நிகழ்கின்றது. ஆண் பெண் இருபாலாருமாக இரண்டாயிரம் அடியார்கள் செவிமடுத்துப் பயனடைகின்றனர்.

ஓம் குஹாய நம:

"குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் ருள்போற்றுந்
திருப்புகழைக் கேளீர் தினம்"

மலர் 15 | விக்ருதி ஆண்டு மாசித் திங்கள் பிப்ரவரி-1951 | இதழ் 11

திருப்புகழ்

பொது

வருபவர்க ளோலை கொண்டு
நமனுடைய தூத ரென்று
மடிபிடிய தாக நின்று தொடர்போது-
மயலதுபொ லாத வம்பன்
விரகுடைய னாகு மென்று
வசைகளுட னேதொ டர்ந்து அடைவார்கள்;

கருவியத னாலெ றிந்து
சதைகள்தனை யேய ரிந்து
கரியபுன லேசொ ரிந்து விடவேதான்-
கழுமுனையி லேயி ரென்று
விடுமெனும வேளை கண்டு
கடுகிவர வேணு மென்றன் முனமேதான்;

பரகிரியு லாவு செந்தி
மலையினுட னேயி டும்பன்
பழநிதனி லேயி ருந்த குமரேசா-
பதிகள்பல வாயி ரங்கள்
மலைகள்வெகு கோடி நின்ற
பதமடியர் காண வந்த கதிர்காமா;

அரவுபிறை பூளை தும்பை
விலுவமொடு தூர்வை கொன்றை
யணிவர்சடை யாளர் தந்த முருகோனே-
அரகர சிவாய சம்பு
குருபரகு மார நம்பு
மடியர் தமை யாள வந்த பெருமாளே.

பதவுரை

பரகிரி - திருப்பரங்குன்றத்திலும், உலர்வு செந்தி மலையின் உடனே - திருவுலா இடையறாது நிகழ்வதாகிய திருச்செந்தூர் என்ற சந்தனமலையிலும், இடும்பன் பழநிதனிலே - இடும்பனால் கொணரப்பட்ட பழநிமலைமீதும், இருந்த - எழுந்தருளியிருக்கும், குமர ஈசா - குமாரக் கடவுளே! பதிகள் பல ஆயிரங்கள் - பல்லாயிரக்கணக்கான திருத்தலங் களிலும், மலைகள் வெகு கோடி - கோடிக்கணக்கான மலைகளிலும், நின்ற - நிலையாக இருந்து, பதம் அடியர் காண வந்த - திருவடியைக் கண்டு அடியவர்கள் நலம் பெறுமாறு வந்தருளிய, கதிர் காமா - கதிர் காமக் கடவுளே! அரவு - பாம்பையும், பிறை - பிறைச் சந்திரனையும், பூளை - பூளைப் பூவையும், தும்பை - தும்பை மலரையும், விலுவமொடு - வில்வத்தையும், தூர்வை - அறுகம்புல்லையும், கொன்றை - கொன்றைப் பூவையும், அணிவர் சடையாளர் - சடைமீது தரித்துக்கொண்ட சிவ பெருமான், தந்த - பெற்றருளிய, முருகோனே - முருகப் பெருமானே! அரகர - பாவங்களை நீக்குபவரும், சிவாய - சிவாய என்ற மூன்று எழுத்துக்களையுடையவரும், சம்பு - சுககாரணருமாகிய சிவமூர்த்தியின், குருபர - குருநாதரே! குமார - குமாரக் கடவுளே! நம்பும் அடியர்தமை ஆளவந்த - எப்போதும் நீயே கதியென்று நம்பியுள்ள அடியர்களை ஆட் கொள்ளும்பொருட்டு வந்த, பெருமாளே - பெருமிதம் உடையவரே! ஓலை கொண்டு வருபவர்கள் - இயமனுடைய ஓலையை எடுத்துக்கொண்டு வருபவர்களாகிய காலதூதர்கள், நமனுடையதூதர் என்று - நாங்கள் இயமனுடைய தூதர்கள் என்றுகூறி, மடிபிடியதுஆக நின்று - மடியில் கைபோட்டுப் பிடிப்பதுபோல நின்று, தொடர்போது - அடியேனைத் தொடர்கின்ற பொழுதில், மயலது பொலாத வம்பன் - இவன் மயக்க முடைய பொல்லாதவனாகிய வம்புக்காரன் என்றும், விரகு உடையவன் ஆகும் என்று - வஞ்சனைக்காரன் ஆகும் என்றும், வசைகள் உடனே தொடர்ந்து - வசைச்சொற்களுடனே தொடர்ந்து, அடைவார்கள் - என் உயிரைப் பற்ற நெருங்கிவருவார்கள்; கருவி அதனால் எறிந்து - (என் உயிரைப் பற்றிக்கொண்டுபோய் கூற்றுவன் முன் நிறுத்தி) ஆயுதங்களி னால் என்னைத் துன்புறுத்தி, சதைகள்தனையே அரிந்து - சதைகளைத் துண்டு துண்டாகச் சேதித்து, கரிய புனலே சொரிந்துவிடவேதான் - இரும்பை உருக்கிய நீரை என் வாயிலே விட்டு, கழு முனையிலே இரு என்று விடும் எனும் - கழுவின் முனையிலே கிடத்தி என்று என்னை

கழுவில் ஏற்றிவிடுகின்ற, அவ்வேளை கண்டு - அவ்வேளையில் சிறியே னுடைய துன்பத்தைப் பார்த்து, என்றன் முனம் கடுகி வரவேணும் - அடியேன்முன் விரைந்து வந்தருள வேண்டும். (ஏ, தான் - அசைகள்)

பொழிப்புரை

திருப்பரங்குன்றத்திலும், திருவுலாவருவதற் கேற்ற செந்திலம் பதியாகிய சந்தன மலையிலும், இடும்பனால் கொண ரப் பெற்ற பழநிமலையிலும், எழுந்தருளியுள்ள குமாரக்கடவுளே! ஆயிரக்கணக்கான திருத்தலங்களிலும், கோடிக்கணக்கான மலைகளிலும் விளங்கி, திருவடிமலரை அடியார்கள், தெரிசித்து உய்யுமாறு வந்தருளும் கதிர்காமக் கடவுளே! பாம்பு, பிறைமதி, பூளைப்பூ, தும்பைமலர், வில்வம், அறுகு, கொன் றைப்பூ இவைகளை அணிந்த சடைமுடியுடைய சிவபெருமான் பெற்றருளிய குமாரமூர்த்தியே! பாவங்களை நீக்குபவரும், மூவெழுத்தின் முதல்வரும் சுககாரணருமாகிய சிவமூர்த்தியின் குருநாதரே! நம்புகின்ற அடியவரை ஆட்கொள்ளவந்த பெரு மிதமுடையவரே! இயமனுடைய ஓலையை எடுத்துக்கொண்டு காலதூதர்கள் வந்து "நாங்கள் நமனுடைய தூதர்" என்று கூறி மடியைப் பிடித்து இழுப்பதுபோல் நின்று தொடர்கின்ற போது, "இவன் மயக்கமிக்க பொல்லாத வம்பன்; வஞ்சனைக் காரன்" என்ற வசைமொழிகளைக் கூறி, என்பால் நெருங்கு வார்கள்; (அப்படிவந்த கால தூதர் என்னைப் பற்றிக்கொண்டு போய் இயமனுக்கு முன் நிறுத்தி) ஆயுதங்களால் துன் புறுத்தி, சதைகளை யரிந்து, உருக்கிய இரும்பு நீரை என் வாயில் விட்டு கழுவின் முனையில் ஏற்றிவிடுகின்ற காலத்தில், எனது துன்பத்தைக் கண்டு கருணை புரிந்து, விரைந்து அடி யேன் முன் வரவேணும்.

விரிவுரை

வருபவர்களோலை கொண்டு:—

தீவினை செய்த உயிர்களைக்கொண்டுபோகும் பொருட்டு இயமதூதர் வருவர். அவ்வாறு வரும்போது இயமனுடைய ஓலையையும் உடன் கொணர்வர். இதனைப் பின்வருந் திரு வாக்குகளாலும் அறிக.

"அமுதுததி விடமுமிழு செங்கட் டிங்கட்
பகவினொளிர் வெளிறெயிறு துஞ்சற் குஞ்சித்
தலையுமுடை யவனரவ தண்டச் சண்டச் சமனோலை
அதுவருகு மளவில்"

"சீட்டின் விதிவழி ஓட்டமறிகிலே" —திருப்புகழ்.

"ஓலையுந் தூதருங் கண்டுதிண்டாடல் ஒழித்தெனக்குக்
காலையுமாலையு முன்னிற்குமே கந்தவேள் மருங்கில்
சேலையுங்கட்டிய சீராவுங் கையிற் சிவந்த செச்சை
மாலையுஞ் சேவற் பதாகையுந் தோகையும் வாகையுமே.
—அலங்காரம்.

"என் ஓலை என்று வருமோ? என் ஓலை எங்கு கிழிந்து விட்டதோ?" என்று வயோதிகர்கள் கூறும் சலிப்புரைகளையுங் காண்க.

நமனுடைய தூதர்:—

பாவிகளைப் பற்றுதற்கு நமன்தூதர் வருவர். புண்ணிய சீலர்களையழைக்கச் சிவகணங்களும் விஷ்ணுகணங்களும் வரும்.

"சிவனடியார்கள்பால் நீங்கள் செல்லவேண்டா. அவர்களைக் கண்டால் பணிந்து, மிகவுந் தொலைவாக விலகிச் செல்லுங்கள்" என்று இயமன் தனது தூதர்கள்பால் கூறுவன்.

தொழுது நமனுந்தன் தூதுவர்க்குச் சொல்லும்
வழுவிலாக் காளத்தி மன்னன்—பழுதிலர்ப்
பத்தர்களைக் கண்டால் பணிந்தகலப் போமின்கள்
எத்தனையுஞ் சேய்த்தாக என்று. —நக்கீரர்.

மடிபிடியதாக நின்று தொடர்போது:—

வழக்குத்தலத்திலிருந்து வந்த சேவகன், நியாயத்தலத்தின் உடன் அழைப்புக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, மடியில் கையைப் போட்டு வலிந்து இழுத்துக் கொண்டு போவதுபோல், நமனுடைய தூதுவர் வந்து கடுமையுடன் அழைப்பர்.

"மயலது பொலாத வம்பன் விரகுடைய னுகுமென்று வசைகளுடனே தொடர்ந்து அடைவார்கள்":—

இயமனுடைய தூதர்கள் "இவன் மயக்கம் மிகுந்தபாதகன்; குற்றமே புரியுங் குணக்கேடன்; வம்பு புரியும் வஞ்சகன்; கொலையும் புலையுமிக்க குண்டகன்;" என்பனவாதி நிந்தனைச் சொற்களைக் கூறி ஏசுவார்கள்.

கருவியதனு லெறிந்து:—

புலை, கொலை, சூது, வாது, பிறன்மனை நயத்தல், கள்ளருந்தல், குருநிந்தை முதலிய தீமைகளைப் புரிந்தவர்களை இயமனுடைய தூதர்கள் நரகலோகத்தில் வைத்து, பற்பல ஆயுதங்களால் இடித்தும், அடித்தும், குத்தியும், எத்தியும், உதைத்தும், வதைத்தும் துன்புறுத்துவார்கள்.

நன்மை செய்யாவிடினும், தீமையாவது செய்யாதிருத்தல் வேண்டாவோ? தெய்வத்தை வந்திக்கா தொழியினும் நிந்திக்காமலாவது இருத்தல்வேண்டாவோ? உயர்ந்த மானுடப் பிறப்பு பலகாலும் வேண்டியதனுல் தரப்பட்டது. அரிய இம் மனித உடம்பினுல் தனக்கும் பிறர்க்கும் நலஞ் செய்ய வேண்டியதை விட்டு, சலஞ் செய்தபடியால், இயமதூதர் சினந்து தண்டிப்பர். **நரிவெரூஉத்தலையார்** என்ற சங்க காலத்துப் புலவர் கூறுகின்ருர்.

பல்சான் றீரே! பல்சான்றீரே!!
கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுள்
பயனில் மூப்பின் பல்சான்றீரே!!!
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன்
பிணிக்குங்காலை இரங்குவிர் மாதோ;
நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்; அதுதான்,
எல்லாரும் உவப்பது; அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படூஉம் நெறியுமாறதுவே. — புறநானூறு.

"பயனில்லாமல் மூப்பு எய்திக்கிடக்கும் பலராகிய மூத்தோர்களே! கூர்மையான மழுவையேந்தியவனும், மிக்க வன்மையுள்ளவனுமாகிய கூற்றுவன் இனிவிரைவில் வருவான்; அப்போது நீங்கள் வருந்துவீர்கள். நல்லது செய்தல் இனி உங்களுக்கு முடியாமலிருக்கலாம். நல்லது அல்லாததாயினும் செய்யாமலிருக்க முயலுங்கள். அதுதான் இனி எல்லோரும் மகிழக்கூடியது. அல்லது செய்யாமல் காக்கும் அப் பழக்கம் ஒருகால் உங்களை நல்லது செய்யும் நெறியில் சேர்த்தாலும் சேர்க்கும்."

சதைகள் தனையே யரிந்து:—

"கொன்ருல் பாவம் தின்ருல் போயிற்று" என்பது பழமொழி. அதாவது ஆடு கோழி பன்றி முதலிய வாயில்லாத உயிர்களைக் கொன்ற பாவம் தின்றுவிட்டால் போய்விடும் என்பது இதன் பொருள். அப்படியாயின் புலாலுண்ணல் மிகப் பெரிய பாவம் என்று திருவள்ளுவனுர் செப்பாரன்ருே?

"உண்ணுமை யுள்ள துயிர்நிலை ஊனுண்ண
அண்ணுத்தல் செய்யா தளறு"

என்பது அவர் திருவாக்கு.

அங்ஙனமாயின் மேற் போந்த பழமொழியின் கருத்துதான் யாதோ? பழமொழி ஒருபோதும் பிழைமொழியாது. உயிர்களைக் கொன்ற பாவிகளைக் கொண்டுபோய் இயமதூதுவர்கள், நரகில் கிடத்தி அவர்கள் மாமிசத்தை யறுத்து அறுத்து வாயில் ஊட்டி "மாமிசத்தை யுண்ட மடையனே! இதோ உன் மாமிசத்தை யருந்து" என்று உண்பிப்பார். தன்னிறைச்சியைத் தின்றால்தான் கொன்றபாவந் தீரும். எனவே கொன்றால் பாவம் தின்றால் போகும். உயிர்களை வதைத்த பாவம் தன் உடம்பின் சதைகளைத் தின்றால்தான் தீரும். இதுதான் அப் பழமொழியின் உட்பொருள் என உணர்க.

"அனலூடே
தவனப் படவிட் டுயிர் செக் கிலரைத்
தணிபற்க ளுதிர்த் தெரி செப்புருவைத்
தழுவப் பணி முட்களில் கட்டியிசித் திடவாய்க்கண்
சலனப்பட எற்றி யிறைச்சி யறுத்
தயில்வித்து முரித்து நெரித்துளையத்
தளையிட் டுவருத்தும் யமப்ரகரத் துயர்தீராய்"
—திருப்புகழ்.

கரியபுனலே சொரிந்து :—

"தசையை அறுத்து அறுத்து வாயில் வைத்து விழுங்கு" என்று இயமதூதுவர் இடர் செய்கின்றபோது, தன்னிறைச்சியைத் தானே யுண்ண மயங்கி சிறிது தியங்குவாராயின், உருக்கிய இரும்பு நீரை வாயில் விடுவர்.

இரும்பை உருக்கி வாயில் விட்டால் வேதனைப்படும் அவ்வுயிர் மாளாதோ? எனின், அங்கு ஏற்பட்ட வுடம்பு துன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு மட்டும் ஏற்பட்ட எட்டு தத்துவங்களுடன் கூடிய, யாதனா சரீரம் என்க.

கழுமுனையிலே யிரு என்று விடும்:—

முன் கூறியவாறு பாவிகளைப் பலகாலும் பலவாறு தண்டனையுங் கண்டனையும் புரிந்து, "இந்தப் பாவி பிறப்பதும் இறப்பதும் பாவஞ் செய்வதுமாகவே இருக்கின்றான். சிலகாலம் கழுவில் ஏற்றி வையுங்கள்" என்று கூறி, மழுவில் எறிந்து கழுவில் ஏற்றுவர்.

அவ்வேளை கண்டு கடுகி வரவேணும் என்றன் முனமேதான்:—

"முருகா! சிறியேன் பிழை செய்தேனாயினும், என்னை நமன் தண்டித்து கழுவில் ஏற்றி, இனி தப்புவதற்கு வழியே யில்லை

யென்று தவிக்கும் வேளையில், கருணைக்கடலாகிய தேவரீர் விரைந்து அடியேன்முன் வந்து காப்பாற்றுவீர்.

"என்று நீ அன்று நான் உன்னடிமை யல்லவோ?" உனது அடிமையாகிய என்னை, நீயே தண்டனைசெய்; அல்லது, உனது பரிவாரங்களாகிய, வீரவாகு தேவர், வேறு பலவாகவுள்ள பூதகணங்கள் தண்டிக்கட்டும். இயமன் கையில் காட்டிக் கொடுக்காதே.

மக்களைத் தந்தையே தண்டிப்பான்: அல்லது தாயை விடுத்தும், மூத்த மகனை விடுத்தும் தண்டிப்பான். அப்படிக்கு இன்றி வீதி வழியே போகும், குண்டாந்தடிப்பயில்வானிடம் தந்து தண்டிக்கவிடுவது பொருந்துமோ? அதுபோல் எளியேனை எமதண்டனைக்கு ஆளாக்காமல் காப்பாற்றும்.

இடும்பன் பழநிமலை:—

பழநிமலை இடும்பன் என்ற ஒருவன் கொணர்ந்து வைத்ததனால், "இடும்பன் பழநிமலை" என்று கூறியருளினர்.

இடும்பன் வரலாறு

செந்தண்மைமிக்க பைந்தமிழ் முனிவராகிய **அகத்தியர்,** கந்தகிரி சென்று, கந்தவேளைச் சிந்தையன்புடன் தொழுது துதித்து, "ஐயனே! பன்னிருகையனே! அடியேன் பொதியமலையில் வைத்துப் பூசிப்பதற்கு, ஈண்டு சிவ சொரூபமாகவும் சத்திரூபமாகவும் விளங்கும், **சிவமலை சத்திமலை** என்ற இரு சிகரங்களையும் தந்தருளல் வேண்டும்" என்று வேண்டினர். வேண்டும் அடியார் புலவர் வேண்ட அரிய பொருளை வேண்டுமளவில் உதவும் வேலாயுதக் கடவுள் அவ்வாறே அகத்தியனாருக்கு அருமலைகள் இரண்டையும் அளித்தருளினர். அகத்தியனார் மகத்துவமிக்க அத் திருமலைகள் இரண்டையும் பெயர்த்துக் கொண்டு பூவுலகின்கண் வந்தார். பூர்ச்சவனம் என்னும் தலம் வந்ததும், செவ்வேளின் திருவருளால் அச் சிகரிகள் இரண்டையும் அங்கு வைத்துப் பொதியை நோக்கி வருவாராயினர்.

சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் என்னும் அசுரர்களின் சேனைகளுக்கும், அக் குலத்தினருக்கும் வில்வேதமாகிய அத்திர சத்திர வித்தைகளைப் பயிற்றியவன் **இடும்பாசுரன்.** அவன் மனைவி **இடும்பி.** சூராதியவுணர்கள் வேலாயுதத்தினல் ஒடுங்கிய பின், வில்லாசிரியனை இடும்பன் தன் மனைவி இடும்பியுடன், வீரமகேந்திரபுரியை விடுத்து, சிவ சிந்தையுடன் வனசஞ்சாரம்

புரிந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு சிறந்த வனத்தில் சிவபெருமானை நேசித்துப் பூசித்தான். சிவபெருமான் தோன்றியருளினர். இடும்பன் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியுடன் தொழுதான்; அழுதான். "எந்தையே! ஈசனே! இமையவர் நேசனே! அடியேன் அறுமுகக் கடவுளுக்கு அடிமையாகி அப் பரம கருணாநிதியின் திருவருளைப் பெறவேண்டும்" என்று வேண்டினன். அரனர் அவ்வரம் நல்கி மறைந்தருளினர்.

அவன் சிவமூர்த்தியை வழிபட்ட தலம் இடும்பவனம் எனப்பட்டது. அது கோயிலூருக்குத் தென்கிழக்கே பத்து கல் தொலேவில் உள்ளது.

இடும்பன் மனைவியுடன் வனசஞ்சாரம் புரிந்து கொண்டு திருக்குற்றாலமலையைச் சார்ந்தான். அங்கு அகத்திய முனிவரைக் கண்டு, அவரது அடிமலர்மீது வீழ்ந்து வணங்கி "தவப் பெருந்தலைவரே! தயாநிதியே! அடியேன் சூராதியவுணர்களின் வில்லாசிரியன் கந்தவேள் கருணையை நாடி நிற்கின்றேன். தேவரீர் முருகவேளின் சீடரன்றோ? சிறியேனைக் குமரவேளின் திருவருட்கு உரியவனாக்கி ஆண்டருள்வீர். அடியேன் உமது அடிமலர்க்கு அடைக்கலம்" என்று வேண்டினன்.

அகத்தியனர் அவனை அருட்கண்ணேக்கம் புரிந்து, அஞ்சேல் என்று அங்கையமைத்துக் கூறுவார். "அன்பனே! உனக்குக் குமரவேள் திருவருள் கிடைக்கும். திருக்கேதார தலத்திற்கு அருகில் உள்ள பூர்ச்சவனத்திலே சத்திகிரி சிவகிரி என்ற இரு சிகரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றையெடுத்து நம் பொதியமலைக்கு வருவையேல் உனக்குக் குமரநாயகன் திருவருள் கிடைக்கும். அழியாத புகழும் பெறுவாய். அத் திருமலைகளின் பெருமை சொல்லுந்தரமன்று; சென்று கொணர்தி" என்று பணித்தருளினர். அங்கு செல்லும் வழியையும் உணர்த்தி, சடக்கர மந்திர உபதேசமும் செய்து அனுப்பினர்.

இடும்பன் தன் மனைவி இடும்பி யென்பாள் காய்கனி கிழங்குகள் தந்து உபசரித்துவர, குறுமுனியாகிய குருபரன் கூறிய வழியே சென்றன். இடையில் உள்ள திருத்தலங்களையெல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டு பூர்ச்சவனம் என்னும் திருத்தலத்தைச் சேர்ந்தான். அங்கு அகத்தியர் வைத்த சத்திகிரி சிவகிரிகளைக் கண்டு களித்தான். "யானே தவமுடையேன்; என் புண்ணியமே புண்ணியம்" என்று உள்ளம் உவந்தான். பூசைக்குரிய சாதனங்களை மனைவி ஆயத்தம் புரிந்து தர

இடும்பன் அம் மாமலைகளைப் பூசித்தான். அகத்தியர் உபதேசித்த சடக்கர மந்திரத்தை விதிப்படி ஜெபித்துக் கண்களை மூடி, ஒருமையுடன் தவம்புரிந்தான்.

அப்போது பிரமதண்டம் புயதண்டாகவும், அட்டதிக்கு நாகங்களும் கயிறுகளாகவும் தன்னருகில் வந்தன.

அவற்றைக் கண்டு அதிசயித்த அத்திருவாளன் துண்ணென்றெழுந்து, எட்டு நாகங்களையும் உறிபோற் சமைத்து, இரு மலைகளையும் அதில் வைத்து, பிரமதண்டுடன் பிணித்து, மூல மந்திரத்தைச் சிந்தித்து, முருகவேளை வந்தித்து; காவடியாக்கி எடுத்துத் தோளில் வைத்தான். முழங்காலை மண்ணில் ஊன்றி யெழுந்தான். "அரோகரா!" "அரோகரா" என்று கூவிக்கொண்டு தென்திசை நோக்கி நடந்தான். பல காதங்கள் கடந்தான்.

பன்னிருகட்பரமன் திருவிளையாட்டினல் வழி மயங்கி, விந்தமலை வழியாக, ஸ்ரீசைலம், திருக்காளத்தி, திருத்தணிகை, திருக்காஞ்சி, திருவருணை, திருமுதுகுன்றம் முதலிய தலங்களைச் சேவித்துக்கொண்டு வந்தான். ஆங்காங்கு காவடியையிறக்கி இறைவனை வழிபட்டு, மனைவி தேடித்தரும் காய்கனிகளை யருந்தி, தண்ணீர் பருகி இளைப்பாறிக்கொண்டு சென்னிமலை யென்ற புட்பகிரியைச் சார்ந்தான். அங்கு வழிதெரியாது மயங்கினன். அங்கு அறுமுகவேள் ஓர் அரசகுமாரனைப் போல் தோன்றி "இடும்பைக்கு இடும்பை தரும் இடும்பா? நீ இவ்வழியே போய் வராகமலையில் தங்கி, அவ்வழியே பொதியாசலம் போகக்கடவாய்" என்று கூறியருளினர்.

இடும்பன் அகமகிழ்ந்து சென்று வராகமலை வழி சென்று திருவாவினன்குடியை யடைந்தான். திருவேலிறைவன் திருவிளையாட்டால் மலைகள் மிகவும் பாரமாகித் தோளை வருத்தின. இடும்பன் சிறிது இளைப்புடன் காவடியை இறக்கி வைத்துவிட்டு, வாமதேவ முனியாச்சிரமஞ் சென்று, இடும்பி தந்த இனிய காய் கனி கிழங்குகளை யுண்டு இளைப்பாறி, மீண்டும் மலைகளைத் தூக்கத் தொடங்கினன். எத்துணை முயன்றும் காவடி எழவில்லை. பெருமூச்சு விட்டான். மீண்டும் மீண்டும் பெரிதும் முயன்று எடுக்கலுற்றும் மலைகள் மேல் எழாமை கண்டு கவலையுற்றன். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். சிவகிரியின் மீது ஒருபுறம் குராமரநிழலில் ஒரு சிறு குழந்தை நிற்பதைக் கண்டான்.

XV 40

அசுரகுல திலகன் அதிசயித்தான். "இப் பாலகன் யாவன்? தேவகுமாரனே? இயக்கனே? சித்தனே? முருக வேளோ?" என்று ஐயுற்று அருகிற் சென்றான்.

அமரர் போற்றுங் குமரநாயகன், பிடரியில் இருண்டு சுருண்ட தலைமயிர் தொங்கவும், கருணையொழுகும் கண்களும், ஆயிரகோடி சூரியர் ஒருங்கே திரண்டாலன்ன ஒளி மிகுந்த திருமேனியும், முப்புரிநூல் புரளும் திருமார்பும் தண்டு தாங்கிய திருக்கரமும் விளங்க நிற்கக் கண்டான். "ஏ! குழந்தாய்! நீ யார் மகன்? இங்கு நீ தனித்து நிற்கும் காரணம் யாது? வழி தவறி வந்தனைகொல்? விரைந்துசொல்" என்று வினவினன். முருகவேள் ஒன்றும் பதில் கூருது முறுவல் புரிந்தனர்.

இடும்பன் ஆலகாலம்போல் சீறி, "ஏ மைந்த! மலையினின்றும் இறங்கி விலகிப்போ. யான் கொலையே புரியும் அசுரகுல குரு. வீணே துன்பத்தைத் தேடிக்கொள்ளாதே" என்றான். குழந்தை வேலவர் நகைத்து, "அப்பா! அசுரனே! இம்மலை எமக்கு இருக்கையாகும். உனக்கு வலிமையிருக்குமாயின் இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போதி" என்றனர். இடும்பன் மிகவுஞ் சினங்கொண்டான். "ஏ பாலகனே! நீ மாயையில் வல்லன் போலும். நன்று; நன்று. நான் மாயவனைச் சிவனுகக் குறுகச் செய்தருளிய குறுமுனிவரது அடியவன். உன் செருக்கையும் மாயையுங் காண்கின்றேன்" என்று கூறிக் கைகளைப் பிசைந்தான். பற்களைக் கடித்தான். வாயை மடித்தான். புருவத்தை நெறித்தான். குராவடிக் குமரன் மீது பாய்ந்தான்.

குராவடிக் குழந்தை வேற்குமரக் கடவுள், தமது திருக்கரத்தில் விளங்கும் தண்டாயுதத்தினுல் சிறிது தாக்கினர். மூதண்ட முகடு உடைந்து வீழ்ந்தது போல் இடும்பன் அலறி வீழ்ந்து மடிந்தான். நாகங்களும் பிரமதண்டும் அஞ்சி யகன்று அகத்தியனுர்பால் சென்று அஞ்சலி செய்து நிகழ்ந்ததைப் புகன்று தத்தம் இருப்பிடஞ் சேர்ந்தன.

இடும்பன் இறந்த பேரொலியைக் கேட்ட இடும்பி உள்ளம் பதைபதைத்து ஓடிவந்து கணவன்மீது வீழ்ந்து புலம்பினுள்.

என் உயிர்த்துணைவா! குறுமுனியின் அருள்பெற்ற கொற்றவ! சூரர்க்கும் வில்வித்தை கற்பித்த வீராதிவீர! நின்னைக் கொன்ற வீரன் யாவன்? அந்தோ! நினை யிழந்து நான் எங்ஙனம் வாழ்வேன். பதியை யிழந்த பாவியானேனே.

தெய்வமே! நின் சோதனையோ! முன் புரிந்த வினையின் வாதனையோ?" என்று பலவாறு அழுதாள்.

குராமரத்தின் நிழலில் நிற்குங் குழந்தையைக் கண்டாள். "இவர்தான் என் கணவரைக் கொன்றவர் போலும். சூரனைக் கொன்றவர்தான் சூரனது வில்லாசிரியராம் என் கொழுநரைக் கொல்லுதல் கூடும். இவர்தான் எம்மைக் குலமுழு தாளவந்த குன்றம் எறிந்த கூர்வேலவர்; சூர்முதல் தடிந்த சீராளர்" என்று திருவருள் உணர்த்த உணர்ந்தாள். ஓடி எம்பிரான் இணையடி மீது வீழ்ந்தாள். "தேவதேவா! மூவர் தொழும் முதல்வா! நினது திருவிளையாடலின் திறத்தை யறியாத எனது கணவனைக் கொல்வது முறையோ? கருணைக் கடலே!

புங்கவர் வழுத்தும் வேற்கைப் புனிதனே அயிராணிக்கு
மங்கல நாணை யீந்த வரதனே என்றும் நின்ருட்
பங்கயம் போற்றும் நாயேன் பதியினை யளித்துப் பொன்னுண்
இங்கெனக் களிப்பாய் தண்டம் ஏந்திய இளைய தேவே.

வேலனே போற்றி ஞான விகிர்தனே போற்றி ஞானக்
கோலனே போற்றி தெய்வக் குமரனே போற்றி ஈசன்
பாலனே போற்றி ஞான பண்டித போற்றி ஞான
சீலனே போற்றி தேவ தேவனே போற்றி போற்றி.

என்று துதித்தாள். அவள் கண்களினின்றும் கண்ணீர் ஆருய்ப் பெருகியது. அங்குள்ள கல்லும் உருகியது.

அயில்வேற் கடவுள் மயில்மேல் காட்சிதந்தருளினர்! கணங்கள் புடைசூழ்ந்தன; வேதங்கள் ஒலித்தன; தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; கந்தவேள் கடைக்கண் கருணை இடும்பன் மீது வீழ்ந்தது. தூங்கி யெழுந்தவனைப் போல் துண்ணென எழுந்தான். அண்டர் நாயகனைக் கண்டான். ஆராத காதல் கொண்டான்; ஆகுலத்தை விண்டான். "திருமுருகா! திருமால் மருகா! பார்வதி பால! அமரர் போற்றுங் குமர நாயக! சிறியேன் அறியாது செய்த பெரும்பிழையைப் பொறுத்தருள்க" என்று அடிமலர்மீது வீழ்ந்து துதித்தான்.

பழநியாண்டவர் "அன்ப! அஞ்சற்க. இம்மலைகள் இங்ஙனமே இருக்கத்தக்கன; குறுமுனியும் ஈண்டு வந்து வழிபடுவாராக. அடியார்கள் அனைவரும் ஈண்டுவந்து வந்தித்து வேண்டுவன பெறுவார்களாக. நீ இம்மலையின் இடைப்பகுதியில் நமக்கு அடியவனுக நிற்பாய். உலகில் உள்ளோர் வழிபாட்டிற்குரிய சாதனங்களை உன்போல் காவடியாகக் கொண்

வார்களாக. உன்னை முதலில் வழிபட்டு பின்னர் நம்மை வழிபாடு புரிவார்களாக. உன்னை வணங்கினோர் எம்மை வணங்கிய பயனைப் பெறுக. நமது பூரண அருளை நீ பெற்ருய்" என்று திருவருள் புரிந்து நின்றனர்.

அதுமுதல் பழநிமலைக்கு எண்ணில் காவடிகள் கொணர்ந்து இடும்பனையும் தண்டபாணியாகிய கடம்பனையும் அடியார்கள் என்றும் வழிபட்டு இன்புறுவாராயினர்கள்.

அரவு பிறை:—

இறைவர் திருமுடிமீது பாம்பையும் பனிமதியையுஞ் சூடியுள்ளனர். பாம்புக்கும் சந்திரனுக்கும் பகை; இந்த இரண்டும் இறைவர்பால் ஒற்றுமைப்பட் டிருக்கின்றன. இறைவரிடத்திலே சென்ருல் பகையுணர்ச்சி மாறி ஒற்றுமையுண்டாகும்.

அரகர:—

அரன் - பாவத்தைப் போக்குபவன். "ஹரஹர" என்று கூறுபவர் வல்வினை நீங்கப் பெறுவர்.

"ஹரஹரா எனுமூடர்" —திருப்புகழ்.

"ஹரஹர" என்று முழங்கினுல் உலகந் துயர் தீர்ந்து உயர்வு எய்தும்.

..........."எல்லாம் அரன்நாமமே
சூழ்க வையகமுந் துயர் தீர்கவே" —ஞானசம்பந்தர்.

சிவாய:—

இது திரியக்ஷரம். பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள் நாவசையாமல் ஜெபிக்கும் அருள் நலமுடையது.

"சிவாய வெனு நாமமொரு காலு நினையாத
திமிராகரனை"

"ஹரஹரசிவாய வென்று தினமுநினையாமல்" —திருப்புகழ்.

கருத்துரை

பழநிமலை முதலிய எல்லா இடங்களிலும் விளங்கும் முருகக் கடவுளே! இயமவாதனை மேலிடும் போது விரைந்துவந்து அடியேனைக் காத்தருளுவீர்.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

பெரியபுராணம்

நமிநந்தியடிகள் நாயனர் புராணம்

"அருநம்பி நமிநந்தி யடியார்க்கும் அடியேன்"

உலகமெல்லாம் நன்னெறி நிற்குமாறு காவல்புரியும் தனிச் செங்கோலுடைய சோழ மன்னர்களுடைய நாடு காவிரிநாடு. அத் திருநாடு மிகவும் நீர்வளம் பொருந்தியது. அந்நாட்டில் திருவாரூருக்கு அருகில் ஏமப்பேறூர் என்று ஒரு தலம் உண்டு. அத்தலத்தில் வாழ்வோர் பொய்கடிந்து மெய்ம்மையைக் கூறும் வேத நெறிப்படி நின்று புகழ்பெற்று, அதனல் வந்த பெருமை எட்டுத் திசைகளும் பரவ சீலமுடன் விளங்கினுர்கள். திருவீதிகளில் அழகாகத் தோரணங்கள் விளங்கும். அத் தோரணங்களின் இடையிடையே நறுமலர் மாலைகள் ஒழுங்காகக் கட்டியிருக்கின்றன. கடல் நீரை முகந்துவந்த மேகங்கள் உயர்ந்த மாடமாளிகை மீது உலாவும். சோலைகளில் குளிர்ந்த நிழல் எப்போதும் இன்பந் தரும். பாக்குமரங்களில் வண்டுகள் இருந்து ஒலிக்கும். வேதவோசை உரியகாலங்களில் மிகவும் முழங்கும். நிறைந்த நீர் வயல்களில் செங்கழுநீர் மலர்கள் மலர்ந்து அழகு செய்யும்.

வயல்களில் விளைந்த வெண்மையான நெற்பயிர் பரந்த இடங்களிலே இடையிடையே ஒளிவிட்டுத் திகழும் செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. அவை முப்புரிநூலணிந்த வேதியர்கள் வேள்விச்சாலையில் அழகிய வேதிகை மீது வெண் மணலைப் பரப்பி இடையிடையே செந்தீயை வளர்ப்பது போல் காட்சியளிக்கின்றன.

பெருமை மிக்க அத் திருப்பதியில் உயிர்களைக் காத்து அருள்புரியும் திருநீற்றுச் சார்பினையுடைய சைவ நெறியில் ஒருமைப்பட்டு வாழ்கின்ற அந்தணர் குலத்திலே அவதரித்தவர் நமிநந்தியடிகள். சொல்லுலகம் பொருளுலகம் என்ற இரு உலகத்திலும் சிவபெருமானுடைய திருவடியை இடையருது வாழ்த்தி வணங்கி வழிபட்டுவருவார். சத்திய மொழியாகிய வேதநூல்களில் கூறும் ஒழுக்கத்தால் வளர்க்கும் சிவந்த அழற் பிழம்பு போன்றவர். தூய திருநீற்றின் சார்பே மெய்ப் பொருள் என்று அறியுந் துணிபுடையவர். இரவும் பகலும் எண்டோள் இறைவரை வழிபடும் நியதி பூண்டவர். வழிபாட்டினுல் வரும் இன்பத்தை யெய்தினர்.

தமது உறைவிடமாகிய ஏமப்பேறூரினின்றும் அடிக்கடி திருவாரூர் சென்று, அடியார் இடர் களையும் புற்றிடங் கொண்ட புனிதரை வழிபடுவார். அவ்வழிபாடே எல்லா ஊதியங்களுமாம் என்று கருதுவார்.

ஒருநாள் திருவாரூர் சென்று பூங்கோயிலில் புற்றிடங் கொண்ட திருமூல நாதரை நினைந்து அணைந்து தாழ்ந்து பணிந்து மகிழ்ந்து வெளியே வந்தார். திருமதிலுக்கு அருகில் **அரனெறி** என்று ஒரு தனிக் கோயில் உண்டு. அதனையும் வணங்க விரும்பினர். அத்திருக்கோயிலுட் புகுந்து, நிறைந்த அன்பினால் கண்ணீர் சொரிந்து, மிகவும் பரிந்து தொழுதார்; துதித்தார். பல திருத்தொண்டுகள் புரிந்தனர்; பலவிளக்குகள் ஏற்றி வழிபட விரும்பினர். அந்த வேளை கதிரவன் மேற் கடலில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். தமது ஊர் சென்று திரு விளக்கு எரிக்க நெய் கொண்டுவருவதற்குப் போதிய நேரம் இன்மை கண்டார். கோயிலுக்கு வெளியே இருந்த ஒரு வீட்டில் நெய்யை வேண்டி நுழைந்தார். அது நன்னெறி சாராத சமணருடைய வீடு. அன்பும் அறிவும் அறவே இல்லாத அமணர்கள், திருவிளக்குக்கு நெய்யை வேண்டிய நமிநந்தி யடிகளை நோக்கி, "கையில் நெருப்பை யேந்திய உங்கள் கடவுளுக்கு விளக்கு வேண்டாமே? அது மிகையாகும். நெய் இங்கு கிடையாது. உமக்கு விளக்கு எரிக்க விருப்பமிருந்தால் தண்ணீரை விட்டு எரியும்" என்று கூறிப் பரிகசித்தார்கள்.

ஒரு பொருளே பொய்யு மெய்யுமாம் என்று தெளிவில்லாத கொள்கையுடைய அப்புன்மையாளர் நன்மையில்லாத சொற்களைக் கூறக்கேட்ட நந்தியடிகள் பெரிதும் வருந்தினர். தாங்க முடியாத வேதனையுடன் உடனே சந்திரனை யணிந்த அந்தி வண்ணர் திருக்கோயிலிற் சென்று, "எந்தையே! நன்னெறி சாராத அமணர் கூறிய எள்ள மொழிகளைக் கேட்பதற்குச் சிறியேன் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ? கருணைக்கடலே!" என்று அழுது இறைவர் முன் வீழ்ந்தார்.

அப்பொழுது ஞானவானில் ஒரு இனிய திருவாக்கு எழுந்தது. "அன்பனே! வந்த கவலையை மாற்றுக. மாறாத விளக்குப் பணிசெய்ய, இதோ இங்குள்ள குளத்து நீரை முகந்து கொண்டுவந்து எரிப்பாயாக" என்ற அருள் வாக்கை அந்தி வண்ணர் அருளால் கேட்டனர். எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியுற்றனர். அம் மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால் திகைத்தார்.

கங்கையை முடிமேல் வைத்த கண்ணுதலாரது கருணையைச் சிந்தித்து எழுந்தார். நல்ல நீர்நிறைந்த திருக் குளத்தில் இறங்கி, ஐந்தெழுத்தை ஓதி தண்ணீர் முகந்துவந்து, அரனெறிக் கோயிலில் வந்து, அகலில் அகில உலகமும் அதிசயிக்கத் திரிமேல் தண்ணீரை வார்த்தார். விளக்கு ஏற்றினர். மகிழ்ச்சியுடன் கோயில் முழுவதும் பலப்பல விளக்குகள் ஏற்றினர். பரிகசித்த அமணர்கள் பார்த்து நாணித் தலைகுனிந்தனர். தண்ணீரே நெய்யாக எரிவதைக் கண்ட அடியார்கள் "ஹர ஹர" என்று முழக்கஞ் செய்தனர்.

சோதி விளக்கொன் றேற்றுதலுஞ் சுடர்விட் டெழுந்த ததுநோக்கி
ஆதி முதல்வர் அரனெறியார் கோயிலடைய விளக்கேற்றி
ஏத நினைந்த அருகந்தர் எதிரே முதிருங் களிப்பினுடன்
நாதர் அருளால் திருவிளக்கு நீரால் எரித்தார் நாடறிய.

திருவிளக்குகள் விடியுமளவும் அவியாமல் எரியும் பொருட்டு, நீர் குறைகின்ற அகல்களிலெல்லாம் தண்ணீரை நிரம்ப நிரப்பினர். தமது வீட்டில் வழக்கம்போல் புரியும் நடு யாம வழிபாட்டின் நியதி வழுவாதிருக்குமாறு, அவ்விரவிலேயே தமது திருத்தலத்தை யடைந்தார். வீட்டைச் சார்ந்து, உம்பர்பரவும் நம்பரை நியதியுடன் பூசித்தார். உணவு வுண்டு பள்ளிகொண்டார். பொழுது புலர்ந்தபின் மீண்டுந் திருவாரூரை யடைந்தார். அரனெறிக் கோயிலை வலம்வந்து வணங்கினர். கோயிலின் உள்ளும் புறமும் செய்யத்தக்க திருத்தொண்டுகளைப் பகல் முழுவதுஞ் செய்தார். மாலை நேரம் வந்ததும் முன்போல் நீரால் விளக்குகள் எரித்தார். இவ்வாறு பல நாளும் பணிசெய்து வந்தார். தண்டியடிகள் நாயனரால் கலக்கம் ஏற்பட்டு நற்பண்பு இல்லாத அமணர் அழிந்து ஒழிந்தனர்.

நாதவடிவாகிய திருமறைகளை நன்கு தேர்ந்த நமிநந்தியடிகள் செய்யுஞ் சிறந்த திருத்தொண்டின் பயனுக, திருவாரூர் மேவிய திருமூலநாதருக்கு நித்திய வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய அமுதுபடி முதலிய நிபந்தங்களை வேதாகமநூல் விதிவிளங்கும் படி நிலைபேருக வேந்தன் அமைத்தான். அன்றியும் வீதி விடங்கப் பெருமாள் திருவாரூர் ஆளும் திருவிளையாடல்களையும், பங்குனி உத்தரப் பெருவிழாவையும் மிகவும் சிறப்பாக மன்னனுடைய ஆதரவினுல் நமிநந்தியடிகளார் நாமுய்ய நடாத்துவித்தார். இவ்வாறு திருப்பணிகள் பலவுஞ் செய்தனர். நிலைபெற்ற பெருமையுடைய ஆரூரமர்ந்த ஆறணிச்சடையார் அடியவர் அன்பின்வழி அவர் விண்ணப்பித்தபடி திருவிளை

யாடல் புரிந்தருளினர். எந்நாளும் நன்மை பெருக நமிநந்தி யடிகள் உலகம் உய்யத் தொழுதார்.

திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள தியாகேசர் ஒருநாள் அருகில் உள்ள **மணலி** என்ற ஊருக்கு எழுந்தருளினர். எல்லாக் குலத்தினரும் பிரிவு இன்றி ஒன்றுபட்டு எம்பிரானைச் சேவித்துக் கொண்டு சென்றனர்கள். அவர்களுடன் நமிநந்தியடிகளும் கலந்து இறைவனுடைய திருக்கோலக்காட்சியில் ஈடுபட்டு கண்டு களிகூர்ந்தார். மாலை நேரத்தில் தியாகப்பெருமான் மீண்டும் திருவாரூருக்குத் திரும்பி கோயிலுக்குள் புகுந்தருளினர்.

நமிநந்தியடிகள் அதற்குமேல் தமது ஏமப்பேறூர் வந்து, தூய்மையான மனையுட்புகுதாது, இருள் நிறைந்த அந்த இரவில் வீட்டின் வாயிற்கடையில் அயர்ந்து தூங்குவாராயினர். வீட்டிலிருந்து எல்லா அறங்களையும் புரியும் மனைவியார் கணவர்பால் வந்து "ஏன் இப்படி இங்கு படுத்திருக்கின்றீர்? உள்ளே வந்து, வழக்கம்போல் நடுயாமத்தில் செய்யும் சிவபூசையைச் செய்து ஓமத்தீ வளர்த்து உணவு செய்துவிட்டுப் பள்ளி கொள்ளும்" என்று அழைத்தனர். நந்தியடிகள் "பெண்ணே! இன்று தியாகராஜர் மணலிக்கு எழுந்தருளினர். அந்த நல்விழாவில் எல்லோரும் வர நானும் உடன் கலந்து சேவித்தேன். அதனால் தூய்மை குன்றியது. ஆதலினால் குளித்துத் தூய்மை செய்து கொண்டு மனை புகுந்து சிவபூசை செய்யவேண்டும். குளிர்ந்த நீர் கொணர்வாய்" என்று கட்டளையிட்டார். அம்மையார் தண்ணீர் கொணர்வதன் பொருட்டு உள்ளே சென்றார்.

தியாகப்பெருமான் திருவருளாலேயோ? காலை தொடங்கி மாலைவரை திருவிழாவில் நடந்து சேவித்த திருமேனியின் அயர்வாலேயோ? மனைவியார் நீர் கொணருமுன் உறக்கம் வந்து அழுத்த, சிவமூர்த்தியின் திருவடியைச் சிந்தித்து நாயனர் துயில் புரிந்தனர். கனவிலே கண்ணுதற் கடவுள் அவருடைய வழிபாட்டிற்கு வருவார்போல் வந்தருளி "அன்பனே! திருவாரூரிற் பிறந்தார் எல்லோரும் ஞான மறையோராய நமது கணங்களேயாகும். அதனை நாம் காட்ட நீ காண்பாயாக" என்று அருளிச் செய்து மறைந்தருளினர்.

மேன்மை விளங்கு திருவாரூர் வீதி விடங்கப் பெருமாள்தாம்
மான அன்பர் பூசனைக்கு வருவார் போல வந்தருளி
ஞான மறையோர் ஆரூரிற் பிறந்தார் எல்லாம் நங்கணங்கள்
ஆன பரிசு காண்பாயென் றருளிச் செய்தங் கெதிரகன்றார்.

கனவு தெளிந்து எழுந்த அடிகள் திடுக்கிட்டனர். "அந்தோ! திருவிழாவில் சேவித்து வந்த திருத்தொண்டர்களின் கலப்பினால் தூய்மை குன்றியது என்று குற்றம் நினைந்தேன். இறைவன் திருவருள் இதுவோ? உய்ந்தேன்" என்று எழுந்தனர். எழுந்தபடியே உட்சென்று சிவபூசையும் தீ வளர்த்தலும் செய்து, அமுது செய்தார். இறைவன் அருளிய அருள் மொழியை மனைவியார்க்கும் உரைத்தார்.

விடியற்காலை விரைவோடு திருவாரூரை நாடி வருகின்றார். அப்போது திருவாரூரில் பிறந்து வாழும் எல்லோரும் சிவ சொரூபமுடையவர்களாகவும் ஒளிப்பிழம்பாகவும் விளங்கும் அரிய காட்சியைக் கண்டனர். சிரமேற் கரமலரைக் கூப்பித் தொழுதார். மண்மேல் வீழ்ந்து பணிந்தார். மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார். அத் தோற்றம் மாறி பழையபடியே நிகழவுங் கண்டார். பரமபதியின் திருமுன் வீழ்ந்து "அடியேன் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டினர். பின்னர் ஏமப்பேறூரை விடுத்துத் திருவாரூரையே இருப்பிடமாகக் கொண்டார். திருவாரூர் மேவுந் தேவதேவருடைய திருத் தொண்டுகளைப் புரிந்துகொண்டிருந்தார்.

திருநீறுங் கண்டிகையும் புனையும் அடியவர்க்கு நியதியாகப் பலதிறப்பட்ட தொண்டுகள் புரிந்து, வேண்டுவன எல்லாம் நல்கிவந்தனர். அதனால் திருநாவுக்கரசு நாயனர். இத் திருவாளரை "தொண்டர்க்கு ஆணி" என்று சிறப்பித்துப் பாடியருளினர்.

ஆராய்ந் தடித்தொண்ட ராணிப்பொ னாரூ ரகத்தடக்கிப்
பாரூர் பரிப்பத்தம் பங்குனியுத்தரம் பாற்படுத்தான்
நாரூர் நறுமலர் நாதனடித்தொண்ட னம்பிநந்தி
நீராற் றிருவிளக் கிட்டமை நீணா டறியுமன்றே.

இவ்வாறு நமிநந்தியடிகளார் எல்லா வுலகங்களுந் தொழத் திருப்பணிகள் பல செய்து, மதியும் நதியும் புனைந்த விதிமா லறியாத திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமானுடைய திருவடி நீழலில் விளங்கும் அருட்ஜோதியில் கலந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றனர்.

விளக்கம்

ஏமப்பேறூர்

இத்தலம் திருவாரூருக்குத் தெற்கில் ஆறுகல் தொலைவில், திருத்துறைப்பூண்டிக்குப் போகும் கற்சாலையில் உள்

ளது. திருமப்பற்று என்று இப்போது வழங்குகின்றது. நமிநந்தியடிகளாருக்குத் தனியாலயம் இருக்கின்றது.

நமிநந்தியடிகள்

இவர் சிவாகம விதிப்படி சிவதீக்கை பெற்றுச் சைவ சித்தாந்த நெறியில் நிற்கும் அந்தணராகிய மகா சைவர் மரபு என அறிக.

அந்தணரில் பலர் சிவபெருமானிடம் உறுதியும் அன்பும் இன்றி, பல தெய்வங்களை வணங்கி உழலுவர். ததீசி முனிவரும் பிருகு முனிவரும் தந்த சாபத்தால் என்று அறிக.

முத்தி யுலகிற்கு முதற்படி ஏகதேவ வழிபாடேயாகும். எந்த மூர்த்தியையும் தனது வழிபடு மூர்த்தியாகவே எண்ணி வணங்குதல் வேண்டும். இந்த நெறி நின்றூரே விரைவில் திருவருட்பேறு பெற்று நலம் பெறுவர்.

"ஒரு நெறிய மனம் வைத்துயர் ஞானசம்பந்தன்" என்று, ஆளுடைப் பிள்ளையார் அருளிச் செய்ததையும் உன்னுக.

இவர் இத்திரு நெறியிற் றிறம்பட நின்றவர் ஆதலின்

..................."பேணுநீற்றுச் சைவநெறி
ஒருமைநெறிவா முந்தணர்தம் ஓங்கு குலத்தினுள்வந்தார்"

என்று சேக்கிழாரடிகள் இவரை இனிது இசைக்கின்றனர்.

இவர் நாடோறும் சிவபூசையின் முடிவில் சிவாக்கினி வளர்க்கும் நியமம் பூண்டிருந்தனர். சிவாக்கினி வளர்ப்பதனுல் கலியின் வெம்மை தணியும் என்க. இவ்வண்ணமே மகா சைவராகிய அப்பூதியடிகளும் சிவவேள்வி புரிந்தனர் என்று அறிக.

"அஞ்சிப் போய் கலிநலிய அழலோம்பும் அப்பூதி"

என்று அப்பரடிகள் அருளிச்செய்தனர்.

இவர் தூய்மையில் தாம் வளர்க்கும் நெருப்புக்குச் சமானமானவர்.

அபிடேகம் பெற்றவர் ஆதலின் வைகறை, உச்சி, மாலை, நடுஇரவு என்ற நான்கு வேளைகளிலும் வழிபாடு செய்யும் நியதியுடையவர் இவர்.

இந்த நியதி வழுவாதிருக்கும் பொருட்டே, தண்ணீரால் விளக்கெரித்த இரவு, திருவாரூரினின்றும் ஆறுகல் தொலைவில் உள்ள தமது ஊர் சென்று வழிபட்டு அமுது செய்தார் என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

மணலிக்கு இறைவர் திருவோலக்கம் செய்த அன்றும் நடு இரவில் தமது இல்லஞ் சென்று சிவபூஜையும் தீவேட்டலுஞ் செய்தனர் என்பதையுஞ் சிந்திக்க.

இவரது பெருமை அளவிடற் கரியது. அடியில் வரும் தீந்தமிழ்க் கவியால் இதனை உணர்க.

வாய்மை மறைநூல் சீலத்தால் வளர்க்குஞ் செந்தீ யெனத்தகுவார்
தூய்மைத் திருநீற் றடைவேமெய்ப் பொருளென் றறியுந் துணிவினர்
சாமகண்டர் செய்யகழல் வழிபட் டொழுகுந் தன்மையினில்
யாம இரவும் பகலுமுணர் வொழியா இன்ப மெய்தினர்.

சிவனையே பாடுந் திருவாயுடைய சிவஞான குருமூர்த்திகளாகிய திருநாவுக்கரசு நாயனர், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், என்ற இரு பெருங்குரவர்களும் இவரைச் சிறப்பித்துப் பாடியருளினர்கள் என்றால் இவருடைய திருத்தொண்டின் சிறப்பு சொல்லுந் தரத்ததோ?

தாவியவ னுடனிருந்துங் காணுத தற்பரனை
ஆவிதனி லஞ்சொடுக்கி அங்கணனென் றாதரிக்கும்
நாவியல்சீர் **நமிநந்தி யடிகளுக்கு** நல்குமவன்
கோவியலும் பூவெழுகோற் கோளிலியெம் பெருமானே.

—திருஞானசம்பந்தர்.

அரனெறி

திருவாரூர்ப் பெரிய கோயில் பூங்கோயில் எனப்படும். அப்பெரிய கோயிலுக்குள், அக்கினி மூலையில் தனிக் கோயிலாக விளங்குவது "அரனெறி" என்ற கோயில். இக்கோயிலே நமிநந்தி யடிகள் தண்ணீர் விளக்கெரித்த சிறப்புடையது. மேற்குப் பார்த்த சந்நிதி. மிகவும் அழகிய மூர்த்தி.

திருவிளக்கிடுதல்

திருக்கோயிலிலே விளக்கிட்டவர்க்கு மெய்ஞ்ஞான முண்டாகும்.

"விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்நெறி ஞானமாகும்"—அப்பர்.

சிவாலயத்திலே அணையும் பருவத்திலே விளக்கின் திரியை அபுத்தி பூர்வமாகத் தூண்டிய புண்ணியப் பயனால் எலி பலிச்சக்கிரவர்த்தியாகப் பிறந்தது என்பதனுல் விளக்கிட்டார்க்கு வரும் புண்ணியத்தை யறிக.

"...............சொல்லகலின்
நீளுகின்ற நெய்யருந்த நேரெலியை மூவுலகும்
ஆளுகின்ற மன்னவனு யாக்கினையே"

—இராமலிங்கர்.

நமிநந்தியடிகள் பல விளக்குகள் இட்டு இறைவனை வணங்கவேண்டுமெனக் கருதினர். பொழுது போய்விட்ட படியால் ஆறு நாழிகை தொலைவில் உள்ள தமது ஊர் போய் நெய் கொணர்தற்குரிய நேரம் இன்மை குறித்து அருகில் உள்ள வீட்டிற் சென்று நெய் கேட்டனர். சமணர்கள் இகழ்ந்தது கேட்டு மனம் பொருமல், இறைமுன் வருந்தி வீழ்ந்தார். அவருடைய அளவிடற்கரிய அன்புக்காக இறைவர் இரங்கி அருள்புரிந்தனர். திருவருள் துணைகொண்டு நீரால் விளக்கெரித்து இகழ்ந்தவரும் புகழ்ந்துரைக்கத் திருத்தொண்டு புரிந்தனர். உலகங்கள் எல்லாம் அறிந்து வியந்தன.

"நீரால் திருவிளக்கிட்டமை நீணாடறியுமன்றே"

என்று அப்பரடிகள் அருளிச்செய்தமையால் இது விளங்குகின்றது.

திருவாரூர் பிறந்தார் சிவகணங்கள்

மணலி என்ற ஊர் திருவாரூருக்குத் தென் மேற்கில் நான்கு நாழிகையளவில் இருக்கின்றது. ஆண்டுக்கு ஒரு முறை தியாகேசர் மணலிக்கு எழுந்தருளுவர்.

பிறப்பு இறப்புக்களால் வரும் ஆசௌசம், மகளிர்க்குவரும் தீண்டாமை முதலியவைகளால் ஆலயத்திற் சென்று வழிபட முடியாத மக்கள் அனைவரும் சேவித்து உய்வு பெற இறைவர் திருவீதி உலா வருவர். அவ்வாறு வரும் விழாவில் சேவிக்க வருவோர் அத்தனைபேரும் சிவனடியார்கள். அவர்களை வேருக நினைத்தல் கூடாது. இதனை இறைவரே நமிநந்தியடிகளுக்கு தெளிவுபடுத்தி யருளினர்.

இனி திருவாரூர் பிறந்தார்கள் எல்லோரும் சிவகணங்களாவார் என்பதும் சிந்தித்தற் குரியது. பிறந்தால் மட்டும் போதாது. பிறந்து சிவநெறியில் நின்று வாழவேண்டும் என்ற குறிப்பை தெய்வச் சேக்கிழார்,

"தெய்வப்பெருமாள் திருவாரூர்ப்பிறந்து வாழ்வார் எல்லாரும்
மைவைத் தனைய கண்டரவர் வடிவேயாகி"

என்று கூறியருளியதனல் அறிக.

"வித்தகம்பேச வேண்டா பணிசெயவேண்டும்"

என்று இறைவர் நம்பியாரூரரிடம் தெரிவித்தவாறு, நமிநந்தியடிகள் உள்ளும்புறமும் செய்யவேண்டிய திருத்தொண்டுகள் பலவும் புரிந்து அரிய வாழ்வு பெற்றனர்.

கற்பு

காந்திமதி

பாண்டி நாட்டின் தென்பகுதிக்குத் தலைநகராகத் திகழ்வது நெல்லையம்பதி; தெய்வநலமிக்க சைவநலங் கமழுந் தனிச் சிறப்புடையது அப்பழம்பதி; தாமரை மலரின் நடுவே அழகிய மணி விளங்குவதுபோல் நகரின் நடுவே வேய்முத்தருடைய திருக்கோயில் விளங்கும். இல்லை யென்னுது வழங்கும் வள்ளல்கள் பலர் நெல்லையில் இன்றும் வாழ்கின்றனர். அத்திருநகர் அருகே கருணை பெருக்கெடுத்து ஓடுவதுபோல் பொருநை நதி தெளிவாக ஓடும். "என்னைக் காண வேண்டுமாயின் வளைந்து வளைந்து நீண்ட வழிகளிலே சென்று வருந்த வேண்டா; அன்பு நெறியிலே குறுக்கே வந்தால் கண்டு களிக்கலாம்" என்று குறிப்பிடுவார்போல் அமரர் கோவாம் குமரவேள் குறுக்குத்துறையில் வீற்றிருக்கின்றுர். தாமிரபரணி நதி வெள்ளத்தில் முழுகியெழுந்ததும், குறுக்குத்துறைக் குமரன் அருள் வெள்ளத்தில் முழுகலாம்.

பொருநைநதிக் கரையிலே இரண்டு சைவ மரங்கள் முளைத்தன; ஒன்று மாதவ சிவஞான யோகிகள். ஒன்று குமர குருபரர். அப் புண்ணியத் தருக்களில் கனிந்த தீங்கனிகள் இன்று எல்லா உலகங்களையும் வாழ்விக்கின்றன. ஒருதருவில் சிவஞான போதமாபாடியம், சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா, அமுதாம்பிகைப் பிள்ளைத் தமிழ் முதலிய பல பழங்கள் பழுத்தன. மற்றொரு தருவில் பழுத்த பழங்கள் கந்தர்கலிவெண்பா; மீனுக்ஷியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ்; நீதிநெறி விளக்கம் முதலியன. ஆ! ஆ! இப்பழங்கள் உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதன; பிறவி நோயைக் களைந்து சிவாநுபவத்தைத் தரவல்லன. என்றும் அழுகாமல் தமிழ் மக்களுக்குப் பவப்பசியை யாற்றி சிவத்திருவை நல்கும்.

சங்கர நமச்சிவாயரைத் தமிழுலகுக்கு அளித்தது திருநெல்வேலியேயாகும். இத்தகைய நெல்லைமாநகரில் **சிவனடியாப்பிள்ளை** என்பவர் செல்வமுஞ் சீருந் தழைத்து வாழ்ந்தனர். திருநீறு விளங்குந் திருநுதலும், கண்டிகை தவழும் கந்தரமும், ஐந்தெழுத்துறையும் அருநாவும், கருணை பொழியுங் கண்மலரும் உடையவராய் அவர் காண்பார் கண்களைக் குளிர வைத்தனர். அதிகாலையில் எழுந்து தாமிரபரணி சென்று,

நீராடி நீர் கொணர்ந்து சிவபூஜையில் அமர்ந்தால் உச்சிப் பொழுதுவரை உலகத்தை மறந்திருப்பார். மாலையில் கோயிலுக்குச் சென்றால் அர்த்தஜாமப்பூஜை முடிந்தபின் தான் வீட்டிற்குச் செல்வார். "நெல்லையப்பா! நெல்லையப்பா!" என்று இடையறாது கூறுவார். வந்தவர் இடரை மாற்றுவார்; சந்ததம் சிவனைப் போற்றுவார்; என்றும் மெய்ம்மையே சாற்றுவார்; ஏழைகள் பசியை யாற்றுவார்.

இத்தகைய நற்குணசீலராகிய சிவனடியாப் பிள்ளைக்கு நெடுநாட்களாக மகப்பேறு இன்றி, மாதவத்தின் பயனாய் வேய்முத்தரின் திருவருளால் ஒரு பெண்மகவு பிறந்தது; காந்திமதியென்று பேரிட்டனர்.

சாந்திமதிக் கேந்தசிவ சம்பினரு ளாலுதித்த
காந்திமதி யென்னுமுயர் கண்மணியே கண்வளராய்!
ஆய்ந்த மறைப்பொருளாம் அண்ணலரு ளாற்பிறந்த
காந்தி மதியென்னுங் கற்பகமே கண்வளராய்!
புண்ணியத்தால் வந்துதித்த பூந்திருவே எங்கள்குலக்
கண்ணியமே காந்திமதிக் காரிகையே கண்வளராய்!
பெண்ணுலக மீடேறப் பிள்ளையிலாத் துன்பகல
மண்ணுலகில் வந்த மதிக்கொழுந்தே கண்வளராய்!

என்று அழகாகப் பாடித் தாலாட்டினர். வளர்பிறை மதி போல் காந்திமதி வளர்ந்தாள். நன்கு கலை பயின்றாள். இசைப் பயிற்சியும் அவள்பால் இசைந்தது. திருவனைய உருவுடன் திகழ்ந்தாள். மங்கையர் திலகமாய், மாண்பமைந்த மடக்கொடியாய் விளங்கினாள்.

சிவனடியாப்பிள்ளை தனது ஏகபுத்திரியாகிய செல்வப் புதல்விக்குத் திருமணஞ் செய்யக் கருதினார். செல்வம் மிகுதியாக இருந்தபடியால் மகளுக்கு மணஞ்செய்து மாப்பிள்ளையைத் தனது வீட்டிலேயே இருத்தி வாழ்விக்கவேண்டும் என்று திட்டமிட்டனர். தென் காசியில் குற்றாலலிங்கம் பிள்ளை மகன் **குமாரலிங்கம்** என்பவனுக்குக் காந்திமதியைக் கன்னிகாதானம் செய்துகொடுத்தனர். சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்த குமாரலிங்கம் திருநெல்வேலியில் சிறந்த குடும்பத்தினராகிய மாமனார் சிவனடியாபிள்ளைத் திருமாளிகையிலேயே தங்கி அறிவின் கருவூலமாக விளங்கும் தன் அரிய மனைவியுடன் வாழ்வானாயினன்.

குமாரலிங்கம் நற்குணம் அமையப் பெறாதவன்; துர்க்குணக் குவியல்; காமாதுரன். நாடோறும் பரத்தையர் வீடு

கட்குப் போய்வருவான். கள்ளுண்டு பலராலுந் தள்ளுண்டு நடப்பான். குணக்குன்றமாகிய மனைவியை வைவான்; அடிப்பான். அவளுடைய நகைகளைக் கொண்டுபோய் வேசிகட்குப் பாதகாணிக்கையாகத் தருவான். அவன் வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம் அமர்க்களந்தான். கையில் கிடைத்ததை எடுத்துக் கொண்டு விலைமகளிர் வீடுகட்கு ஓடுவான். பல தினங்கள் அவர்கள் வீட்டில் தங்கி, அவர்கள் வாக்கை வேத வாக்காக எண்ணி, அவர்கள் இட்ட ஏவலை தெய்வ கைங்கரியமாக எண்ணிச் செய்வான்.

காந்திமதி கவலைக் கடலில் மூழ்கினாள். சிறந்த இல்லறத்தை நடாத்தி நாட்டுக்கு நலஞ்செய்ய எண்ணிய அவள் வாழ்வு இவ்வாறு தாழ்வுற்றது. அவள் மனதில் எண்ணிய எண்ணங்கள் எல்லாம் பகல் கனவாகிவிட்டன. விதியை நொந்து நொந்து மனம் வெந்தாள். பெண்ணாய்ப் பிறத்தலே பெரும்பாவம் என்று சலித்துக்கொண்டாள். கணவனுடைய அட்டூழியச் செயல்களை எண்ணுந்தொறும் அவள் கண்கள் கரைந்து கரைந்து ஆறாய்ப் பெருகின.

ஒருநாள் மெல்ல தனது நாயகனை நோக்கி, "என் ஆருயிரனைய அன்பே! ஏன் இப்படி என்னை வெறுக்கின்றீர்? என் உடல் பொருள் உயிர் யாவும் தங்களுடையனவே. தாங்கள் எதைவேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னிடம் அன்பாகமட்டும் இருங்கள். எனது தந்தையார் என்னைப் பெறுவதற்கு எவ்வளவோ காலம் தவஞ் செய்தாராம். செல்வமாகப் பெற்றுவளர்த்த என்னை நீங்கள் அடிப்பதும் வைவதும் நியாயமாகுமா? அடித்தாலும் அடியுங்கள். ஒரு வேளையாவது அணைக்கவேண்டாமா? ஒரு கை அடிக்கவும் மற்றொரு கை அணைக்கவும் இருந்தால் நான் மனம் வருந்தேன். கற்பு நெறியனைத்தும் உணர்ந்த நான் தங்களைக் கண்கண்ட கடவுளாக நினைத்திருக்கின்றேன். இதோ பாருங்கள். என் உடம்பெல்லாம் தழும்பாகியுளது. தங்கள் மனம் என்ன இரும்பா? கல்லா? கரும்பு போன்ற மனைவியைத் துரும்பாக எண்ணலாமா? சென்றது சென்றாலும் இனியாவது தாங்கள் மனதைத் திருப்பிக்கொள்ளுங்கள். மணஞ் செய்த என்னைக் குணஞ் செய்து ஆதரியும்" என்று வேண்டிக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

குமாரலிங்கம், "சீ நாயே! படுநீலி! என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கின்றாயோ? மூதேவி! உனக்கு பணக்காரன் மகள் என்ற

அகந்தையா? உன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கின்றேன் என்றும், உன் அப்பன் தேடிய உண்டியையும் உடையையும் நான் எதிர் பார்த்திருக்கின்றேன் என்றும் மமதையா? ஏதாவது பேசினால் உன்னையும் உன் அப்பனையுங் கொலை பண்ணிவிட்டு தூக்கு மேடை மேல் ஏறுவேன். என்னை ஏமாற்ற உன்னால் ஆகாது. காமதேனுவின் பாலைக் குடிக்கின்ற நான் கழுதைப் பாலைக் குடிப்பேனா? அதிகமாகப் படித்திருக்கின்றோம் என்ற அகங்காரத்தால் என்னை இப்படிப் பேசுகின்றாயா? மாயக்காரி! பல்லை உடைப்பேன். காதிலே இருக்கின்ற கம்மலைக் கழற்றிக் கொடு" என்று ஓங்கி அறைந்தான். காந்திமதி கண்ணீர் சொரிந்த வண்ணமாக அடிக்கு அஞ்சி வைரத் தோட்டைக் கழற்றித் தந்தாள்.

பூஜை செய்துகொண்டிருந்த சிவனடியாப் பிள்ளைக்கு மனந் தாங்கவில்லை. "என்ன இது அநியாயம்? இது தெய்வத்திற்கு அடுக்குமா?" என்று பதறிக் கதறிக்கொண்டே வந்தார். வயது முதிர்ந்த அவரை ஒரு அறைகொடுத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு புலிபோலே பாய்ந்து வெளியே சென்றான்.

இப்படியாக வரவர அவனுடைய அட்டகாசம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. அருங்கிளியை வளர்த்துப் பெரும் பூனை கையில் தந்தது போல் சிவனடியாப் பிள்ளை ஆருத்துயர முற்றார். அதே கவலையால் ஊணும் உறக்கமுந் துறந்து சிவனடி சார்ந்தார். தாயாரை முன்னமே யிழந்த காந்திமதியை உறுதுணையாக நின்ற ஒப்பற்ற தந்தையும் பரகதியடைந்த வேதனை மிகமிக வருத்தியது. நெருப்பின் மேல் கிடந்து துடிக்கும் நீள் புழுவைப் போல் துடித்தாள். கண்ணீர் வடித்தாள். சிறகு ஒடிந்த பறவை போலாயினாள்.

குமாரலிங்கத்திற்கு மாமனார் இறந்தது மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. "இனி அவன் தானே எல்லாச் சொத்துக்கும் அதிகாரி. ஒரு சிறிது இருந்த அச்சமும் அகன்றது. மனம் போல் நடக்கும் அவனுக்கு விடுதலை கிடைத்தது போலாயிற்று. மனைவியை ஓயாது இம்சித்து வீட்டிலுள்ள பண்டங்கள் பாண்டங்கள் யாவும் கொண்டுபோய் தொலைத்தான். இனி வீடும் நிலமுந்தான் எஞ்சிநின்றன. அவை மனைவி மீது இருந்தபடியால் விற்கமுடியாது திகைத்தான். ஒருநாள் வீட்டையும் நிலத்தையும் விற்கவேண்டி மனைவியைக் கையெழுத்துப் போடுமாறு வற்புறுத்தினான். அவள் மறுத்தாள், உடனே

நரசிங்காவதாரம் போல் குதித்தான். காலால் அவளை மிதித்தான்; மிகவுங் கொதித்தான். தன் இடுப்பில் இருந்த தோல் கச்சத்தால் மாறிமாறி அந்த மாதரசை அடித்தான். அவள் உடம்பெல்லாம் உதிரம் வழிந்தது.

"உன்னைக்கொன்று விட்டு இந்த வீட்டையும் நிலத்தையும் விற்கின்றேன். நான் ஒன்றுக்கும் அஞ்சமாட்டேன். இன்று இரவு பார்; உன்னை என்ன செய்கின்றேன். உனக்கு இத்தனைப் பிடிவாதமா? அடியே! உன்னை இந்த மட்டோடு விட்டேன் என்று எண்ணாதே. அவசரமாகப் போகின்றேன். பிறகு வந்து வட்டியும் முதலுமாகச் சேர்த்துத் தருவேன்!' என்று கர்ஜித்துவிட்டுச் சென்றான்.

காந்திமதிக்கு மனம் உடைந்துவிட்டது; வாழ்வு கசந்துவிட்டது. கணவனையும் உயிரையும் வெறுத்தாள். கணவனாகிய காதகன் கரத்தால் அடிபட்டு மாள்வதைவிடத் தானே உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளுதல் நலம் என்று கருதினாள். பலப்பல வாறு அவள் மனம் சுழன்றது. தன் பெட்டியைத் திறந்தாள். ஒரே ஒரு வைர மூக்குத்தி பெட்டியில் இருக்கக் கண்டாள். தன் உயிரைப் பிரிக்க அதுவே கருவியென்று கொண்டாள். அந்த வைரத்தைப் பொடித்து தண்ணீரில் கலந்தாள். மாள்வதற்கு முன் பிரார்த்தனை செய்யவேண்டும் என்று உறுதி கொண்டாள்.

பூஜை வீட்டிலே போய் "பார்வதி பங்கா! கருணாமூர்த்தீ! என்போன்று பெண்ணாய்ப் பிறந்து பொல்லாத ஆண்களின் கையிற் சிக்கி எத்தனை பேர் பரதவிக்கின்றார்களோ? ஐயனே! எனக்கு மட்டுமன்று. என்போல் துன்புறுகின்ற அத்தனைப் பெண்களுக்கும் நீ விடுதலை தந்து காத்தருளும். பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்குமே! காரைக்கால் அம்மையாருக்கு அருள் புரிந்த நீ என் விஷயத்தில் ஒருசிறிதும் கருணை புரிந்தாயில்லை. உன மனங் கருங்கல்லாக மாறிவிட்டதா? நான் இனி இருந்து என்ன பயன்? ஒரு நாளாவது கணவனோடு சுகப்பட்டேனில்லை. சுகம் வேண்டாம். துக்கப்படாம லிருந்தாலும் போதுமே. கொசு பறக்கின்ற ஓசையும், எறும்பு நடக்கின்ற ஓசையும் உன் காதில் கேட்குமே. என் முறையீடுமட்டும் கேட்கவில்லையா? உன் காது என் தீவினையால் செவிடாகி விட்டதா? ஏழை பங்காளா! என் உடம்பெல்லாம் பஞ்சாகி நொந்துவிட்டதே. என் செய்வேன்? உன் திருவடியை நாடி

வருகின்றேன். ப்ரமகருணாநிதியே. மறுமையிலாவது எனக்கு இன்பத்தைக் கொடுப்பாய். பெண்களைச் சித்திரவதை புரியுந் தீய ஆடவர்கட்கு நல்லறிவைத் தருவாயாக" என்று சிவபெருமானை வேண்டி யழுதாள். பெருங் கவலையால் அழுது அழுது மூர்ச்சித்துவிட்டாள்.

நடு இரவு; பாதகனாகிய குமாரலிங்கம் வீட்டிற்கு வந்தான். குடி மயக்கத்தால் அறிவு கலங்கி யிருந்தான். நாவரண்டிருந்தது. வைரத்தை உடைத்துக் கலந்திருந்த தண்ணீரைக் குடித்தான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கீழே வீழ்ந்து புரண்டான். அவன் செய்த அநீதிக்கு முடிவு காண்பான்போல் உயிர் துறந்தான்.

மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்த காந்திமதி தான் வைத்த வைரத் தண்ணீரைப் பார்த்தாள். இல்லை. சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். கணவன் மாண்டிருக்கக் கண்டாள். தான் வைத்த அதனை யறியாது உண்டு மாண்டதாகக் கருதினாள். ஒன்றும் அறியாது திகைத்தாள். உலகமே இருண்டதுபோல் தோன்றியது. தன் வாழ்வு முடிந்ததாக எண்ணினாள். அவளுக்கு அழுகை வரவில்லை. அவள் உருகிய உள்ளம் இறுகியது. தனக்கு விடுதலை கிடைத்ததாகக் கருதினாள்.

இறைவனைச் சிந்தித்தவண்ணமாக அசைவற்றிருந்தாள். மயங்கி வீழ்ந்தாள்.

காவி அங்கியும், உடம்பெல்லாம் திருநீறும், உருத்திராக்கத் தாழ்வடமும், கையில் ஜெபமாலையும், பாதக்குறடும், சடைமுடியும், மலர்ந்த முகமும், குளிர்ந்த பார்வையும் உடைய ஒரு சாதுவைக் கண்டாள். வணங்கினாள். "பெருமானே! யான் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ? என் விதியின் கதி இங்ஙனம் ஆயிற்று" என்றாள்.

"அம்மா! வருந்தற்க. நீ முற்பிறப்பில் வட மதுரை. நன்றாகக், கலைபயின்று பண்டிதையாக இருந்தனை. அக்கால் உன் கணவனை அவமதித்தனை. அவன் பலகாலும் உன்னை வேண்டியும் அவனுடன் வாழாது வெறுத்தனை. அவன் மனம் நொந்து நொந்து வெந்தான். நீ கூடாவொழுக்கத்தினால் தன்னை வெறுப்பதாக அவன் உன்னை ஐயுற்றான். உன் கடிதங்களையும் நூல்களையும் புரட்டிப் பார்த்தான். அதில் நீ மங்கைப் பருவம் அடைந்தபோது உன்னை ஆணுருவத்தில் சிங்காரித்து எடுத்த படம் இருக்கக்கண்டான். அதை உனது

உ
முருகா

ஸ்ரீ முகிலார் திரு

(முன்தொடர்ச்சி)

முகில் 1..........பெயல் 3.

உலகம்

சிவபரஞ்சுடர் படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் சுத்தமாயையில் தாமே செய்வர்; அசுத்தமாயையில் அநந்தேச்வரரை (1)யதிஷ்டித்து நின்று செய்வர். ப்ரக்ருதியில் அநந்தேச்வரர் வாயிலாய் ஸ்ரீகண்டருத்ரரை யதிஷ்டித்து நின்று செய்வர். இப்ரபஞ்சம் ப்ரக்ருதிக் குட்பட்டதாதலால், சிவபெருமான் அநந்தேச்வரர் வாயிலாய் ஸ்ரீகண்டருத்ரரை யதிஷ்டிக்க, அந்த ஸ்ரீகண்டருத்ரர் நான்முகனை யதிஷ்டித்து நின்று உலகத்தைப் படைத்தனர். இவ்வுலகம் விண்ணுலகம், மண்ணுலகம், கீழுலகம் என மூவகைத்து. இவற்றுள் விண்ணுலகத்தில் வதிபவர் தேவர்; அத்தேவர்கள் துன்பம் என்பதை ஓர் சிறிதுமறியாது இன்பம் ஒன்றையே பல்லாற்றானும் (2)ஆரத்துய்ப்பர்; மண்ணுலகத்தின் மன்னி வாழ்பவர் மக்களாவர்; இம் மக்களாயி

படம் என்று எண்ணாது உன் ஆசை நாயகன் படம் என்று கருதி உன்மீது சினந்தான். தான் ஏற்கனவே கொண்டிருந்த சந்தேகம் வலிமையுற்றது. அதனால் அவன் வெறுத்து உன்னை நஞ்சையூட்டிக் கொன்றுவிட்டான். அவன்தான் மீண்டும் இப்பிறப்பில் கணவனாக வந்தான். முற்பிறப்பில் நீ அவனை வெறுத்த காரணத்தினால் இப்பிறப்பில் அவன் உன்னை வெறுத்தான். உன்னை நஞ்சூட்டி மாய்த்த பாவத்தினால் அவன் வைரத்தையுண்டு மாய்ந்தான். ஆதலின் நீ கவலாது நன்னெறிநின்று நலம் பெறுக" என்று சொல்லி மறைந்தனர்.

காந்திமதி மயக்கந் தெளிந்து எழுந்தாள். தான் கண்டது கனவு என அறிந்தாள். கனவில் இறைவன் தனக்கு உணர்த்திய திருவருளை நினைந்து தேறினாள். "முற்பகல் செய்யில் பிற்பகல் விளையும்" என்ற பழமொழியை யுன்னினாள். பொழுது விடிந்தது. கணவன் உடலை அடக்கஞ் செய்வித்தாள். தனது உடைமைகளை யெல்லாம் தானஞ் செய்தனள். தவவொழுக்கத்தில் நின்று நற்கதியுற்றாள்.

---

1. அந்தர்யாமியாயிருந்து. 2. முழுதும் செவ்வையாயநுபவிப்பர்.

னோர் இன்பதுன்பங்கள் இரண்டையுங் கலந்து (1) நுகர்வர்; கீழுலகத் துழல்பவர் நரகராவர். இந் நரகர் இன்பம் என்பது (2) இனைத்தென வோர் சிறிதுங் காணுது துன்பம் ஒன்றனையே துய்த்துழல்வர். இத்தகைய உலகங்கள் மூன்றனுள் மண்ணுலகமே சிறந்ததாம்.

ஈண்டுக் கூறிப் போந்தவற்றுள், நுங்களுள்ளத்துள் ஓர் ஐயப்பாடு முகிழ்க்கலாம். அஃதாவது, இம் மண்ணுலகம் உயிர்கள் இன்ப துன்பங்களை விரவி நுகர்தற் கிடனுயது. வானுலக மென்றுலோ இன்பமொன்றனையே இடையருது ஆரத்துய்க்கும் (3) துய்ப்புக்களனுயது. ஆதல் பற்றி இம்மண்ணுலகத்தினும் அவ் விண்ணுலகமே யேன் சாலச் சிறந்ததாகாது? என்பதுவேயாம். இவ் (4)வயிர்ச்சியை யொழித்துப், பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள் விளக்கத்தையும், மக்களாகிய நாம் இப் பாரின்கண் ஏன் பிறந்தோம்? எவ்வாறு பிறந்தோம்? பிறந்து யாம் செயக்கடவ யாவை? என்பவற்றையும், சைவசமய வொழுக்கங்களையும், அறன் வலியையும், இல்லற வொழுக்கங்களையும் நுங்கட்கு இவ் விராப் போழ்தில் கதை சொல்வதா யெடுத்துக்கொண்ட **'முகிலூர்தி'** என்ற **'ஜீமூதவாஹநன்'** என்னுமோர் வித்யாதரச் சக்ரவர்த்தியின் கதையின் கண் (5) அதரறிந்து இடை இடையே கலந்து சுருங்கச் சொல்லுதூஉம். ஏனெனின் சைவசமய நெறிக்கட்பட்ட, மூன்றும்படியாகிய, நிர்வாண தீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டாற்றுன் 'சிவஞானபோதம்' முதலிய சைவஸித்தாந்த நூல்களை வரலாற்று முறைப்படி யோதித் தெளிதற் குரிமையுண்டாகும். ஆதலின், நீங்கள் கதை கேட்கு மினிமையால் நுங்களுள்ளத்துள் ஊக்கம் பிறக்குங் குறிப்பறிந்து, அவ்வரு நூற்பொருளைக் கோடற்காகக் கதையொடு கதையாய்க் கலந்து கழறுதூஉம். கருத்தாய்க் கேட்டு மனத்துட் பதியவைத்துக் கொண்மின். ஈண்டு மண்ணுலகத்தின் மாண்பை விளக்குதூஉம்.

இம் மண்ணுலகத்தின்கட் பிறந்த மக்களாயினோர் (6)மெய்யறிவிலராய் அறம், வேள்வி முதலிய நல்வினைகளைப் புரிந்து, அதன் பயனுகப் பொன்னுல கெய்தி யும்பரா யின்பங்களை நுகர்ந்து, அந் நல்வினையினளவு தேய்ந்தொழிந்தபின் (7) ஐவகைத் தீயின் வழியாய்த் திரும்பவும் இம் மண்ணுலகத்தின் கண்ணே வந்து பிறக்கின்றனர். ஆதலினுனே அவ் விண்ணுலகு ஒருபோதும் நிறைகின்றதின்று. இஃதன்றி, ஆண்டிருந்தவாறே பேரின்ப மெய்துதற் கிடனுமின்று. இன்னும், இம் மண்ணுலகத்தினின் நீட்டிய தீவினைப் பயனுய்க் கீழுலகஞ்

1. அநுபவிப்பர். 2. எப்படிப்பட்டதென்று. 3. அநுபவித்தற்கேற்ற போகபூமி. 4. சந்தேகத்தை. 5. இடமறிந்து.
6. உயிர்வீடு பேறடைதற்கான வழியைத் தேடும் பக்குவப்பட்ட உண்மை யறிவு. 7. சூர்யாக்நி, மேகாக்நி, புவியக்நி, புருஷாக்நி, யோஷிதக்நி ஆகிய பஞ்சாக்நி.

அருட்பெருஞ்ஜோதி தனிப்பெருங்கருணை

வள்ளலார் கண்ட தெள்ளமுதம்

M. N. தங்கவேலு பிள்ளை, மணமேடு
[முன்னுள் ஈங்கோய்மலை தருமபரிபாலகர்]

அருட்பெருஞ்சோதியாய் விளங்கும் இறைவன் உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலுமாகிய நீங்கலா அலகிலாத் திருவிளையாட்டினை நிகழ்த்திவருகின்றுன். உலகம் தீ நெறிப்படுங்கால் அப்பிழை நீக்கி நன்னெறிப்படுத்த அடியவர்கள் இறையருளால் அவதரிக்கின்றனர். அங்ஙனம் தோன்றிய ஓர் ஒப்பற்ற ஞானச் சுடரே நம் இராமலிங்க அடிகளாவர். வள்ளல்கள் எங்ஙனம் கருணையால் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தனரோ அவ்வண்ணமே அடிகளாரும் கருணை பொழிந்து முகமுமலர்ந்து அருட்பெருஞ்சோதி இறைவன் நிலையினைத் தம் பாமாலைகளால் தொடுத்து உலகுக்கு உவந்து சென்று, (1) பவ்வீக்குழிப் படிந்து, இடையருத் துன்ப மொன்றையே துய்த்துழன்று, தீவினையினளவு தேய்ந்தவுடன் இந் நிலவுலகத்தின் கண்ணே வந்து பிறக்கின்றனர். இம் மண்ணுலக மென்றுலோ! நல்வினை தீவினைப் பயன்கள் இரண்டையும் (2) ஒருங்கே துய்த்து ஆண்டானடிமைத் திறத்தால் சிவத்தை வழிபட்டு (3) மலபரிபாகம், (4)சத்திநிபாதம், (5) இருவினை யொப்புக்க ளெய்தப்பெற்றுச் சிவத்தோ டிரண்டறக் கலத்தலாகிய (6) பேரின்பத்தை மக்கட் குதவு மாண்புடைத்தாகும். இத்தகு பெற்றியினுலன்றே இம் மூவுலகத்துண் மண்ணுலகமே மாணச்சிறந்ததென்று ஆன்ருேரறைகுப. இவ் வுண்மையை,

"புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையி னுைம்
போக்குகின் ருேமவ மேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவு மலரவ னுசைப்
படவுநின் னலர்ந்தமெய்க் கருணையு நீயும்
அவனியிற் புகுந்தெமை யாட்கொள்ள வல்லாய்!
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே"

என்று வாதவூரடிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்தின் கண்ணதாய திருப்பள்ளியெழுச்சியிற் பிரக்கக் காணலாம். இம் மண்ணுலகம் ப்ரஹ்மாண்டத்தின் ஓர்பகுதியாகும். ஆயிரங்கோடி அண்டங்களுள் நாம் வைகும் இப்ரஹ்மாண்டத்தின் அகட்டு ளடங்கிய மூவுலகங்களின் அமைப்பைப் பற்றி யீண்டுக் கூறுதும். (தொடரும்)

1. நரகக்குழி. 2. ஒன்றுய் முழுது மநுபவித்து. 3. வினையினீக்கம் (உண்மாசு ஒழிதல்) 4. அருட்சக்தி மனத்துட் படிதல். 5. நல்வினை தீவினைகளாகிய இருவினைகளுஞ் சமமாய்த் தேய்ந்தொழிதல். 6 மோக்ஷம்.

அளித்ததால் அன்னவரை வள்ளலார் என உலகம் போற்றிய தில் வியப்பு ஒன்று மிலது; வள்ளலார் தமது அருள்விளக்க மாலையில், தாம் கண்டு அனுபவித்த ஓர் தெள்ளமுதினை நமக்கும் தருகின்றார். அவ்வமுதினை தூலம், சூக்குமம் ஆகிய இரு நிலைகளில் கண்டு களிக்கலாம். அப் பாடல் வருமாறு:—

தனித்தனி முக்கனி பிழிந்து வடித்தொன்றாக் கூட்டிச்
சர்க்கரையும் கற்கண்டின் பொடியுமிகக் கலந்தே
தனித்த நறுந்தேன் பெய்து பசும்பாலும் தேங்கின்
தனிப்பாலுஞ் சேர்த்தொரு தீம் பருப்பிடியும் விரவி
இனித்த நறு நெய்யளைந்தே யிளஞ்சூட்டினிறக்கி
எடுத்த சுவைக் கட்டியினு மினித்திடு தெள்ளமுதே!
அனித்தமறத் திருப்பொதுவில் விளங்கு நடத்தரசே!
அடிமலர்க்கென் சொல்லணியா மலங்கலணிந்தருளே.

இப் பாடலுக்கு சாதாரணமாக தூல நிலையிலேதான் பொருள் கூறப்படுகிறது. அது வருமாறு:—

முக்கனி:—வாழை, மா, பலா ஆகிய முக்கனிகளையும்,

தனித்தனி பிழிந்து:—தனித்தனியாகப் பிழிந்தெடுத்து,

வடித்தொன்றாக் கூட்டி:—அந்தச் சாறுகளை வடித்து ஒன்று சேர்த்து,

சர்க்கரையும், கற்கண்டின் பொடியுமிகக் கலந்தே:—சர்க்கரையும், கற்கண்டுப் பொடியும் மிகுந்த அளவில் கலந்து,

தனித்த நறுந்தேன் பெய்து:—கலப்பற்ற கொம்புத் தேனையும் சேர்த்து,

பசும் பாலும், தேங்கின் தனிப் பாலும் சேர்த்து:—சுத்த மான ஆவின்பாலும், நீர் விடாது பிழிந்த நல்ல தேங்காய்ப் பாலும் சேர்த்து,

ஒரு தீம் பருப்பிடியும் விரவி:—அதிலே ஓர் பிடியளவு இடித்துப் பொடி செய்த வாதாமி முதலிய உயர்ந்த பருப்புக் களின் பொடியையும் தக்கபடி சேர்த்து

இனித்த நறு நெய்யளைந்தே:—இனிமையாகிய புத்துருக்கு நெய்வார்த்து,

இளஞ்சூட்டின் இறக்கி—(அடுப்பேற்றிக் கிண்டும்போது) பதம் முற்றிவிடாமல் இளஞ்சூட்டில் பாகுபதத்தில் இறக்கி,

எடுத்த சுவைக்கட்டியினும்—இங்ஙனம் தயார் செய்த ஓர் தீஞ்சுவைக் கட்டியைவிட மேன்மையாக,

இனித்திடு தெள்ளமுதே:—சுவை தரும் சிறந்த அமுதமே!

அனித்தமறத் திருப்பொதுவில்:—நித்தியமாகப் பொது வம்பலமாம் பொன்னம்பலத்தே,

விளங்கு நடத்தரசே:—அடியவர் காண விளங்குகின்ற நடராஜப் பெருமானே!

என் சொல்லணியாம் அலங்கல்:—அடியேனுடைய பாமா லையை,

அடிமலர்க்கு அணிந்தருளே:—நின் திருவடிகளில் **அணிந்து அருள் செய்யவேண்டும்.**

இங்ஙனம் தூலப் பொருளில், உரை பகர்தல் சாலப் பொருத்தமுடையதே. ஏனெனில் ஒருவன் கண்டும், கேட்டும், அனுபவித்தும் உணர்ந்த ஓர் பொருளை உவமானமாகக் காட்டி உவமேயத்தை விளக்குவது மரபு. அதுபோலவே உலகவர் கண்டு, உண்டு களிக்கும் பல இனிய பொருள்கள் கலந்த ஓர் சுவைக் கட்டியினை உவமானம் காட்டி, உவமேயப் பொருளாகிய இறைவன் அதினினும், மேலான சுவையளிக்க வல்லான் என்று கூறுவது வழுவின்பால் பட்டதன்று.

ஆயினும், அடிகளார் நிலையை உன்னிப் பார்க்கும் போது இதற்கு சூக்குமப் பொருள் ஒன்று இருந்தேயாகவேண்டும் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. வேத, சாத்திரங்களின் பொரு ளாக இறைவன் உளன் என்பது யாவரும் ஒப்ப முடிந்த உண்மை. சைவ உலகிற்கே பெருமை தருவதும், சைவசம யத்தை எக்காலத்திலும் நிலைநிறுத்துவதும், பன்னிரு திரு முறைகளும், சைவசித்தாந்த நூல்களும், திருப்புகழும் எங் நாட்டினரும் ஒப்ப உலகம் போற்றும் உத்தமர் வள்ளுவர் தந்த திருக்குறளும் ஆகும். இவற்றை ஆகு பெயராக உவமானப் பொருள்களின் மீது ஏற்றி இறைநிலையை விளக்குகின்றார் நம் அருட்பெருஞ்சோதி வடலூர் வள்ளலார். அது வருமாறு காண்க:—

தனித்தனி முக்கனி பிழிந்து—தனித்தனியே அப்பரும்; சுந்தரரும், சம்பந்தரும் பாடிய தேவாரப் பாக்களாகிய "மூவ ரோதிய" தமிழின் இன்சுவையைப் பிழிந்து (**1 முதல் 7வரை உள்ள திருமுறைகள்**) வடித்து—(அவற்றுள் நிலப்பகுதியின் சிறப்பினைக் கூறும் பகுதியாகிய கோதினை நீக்கி) அருட்பகுதியை மட்டும் பிரித்தெடுத்து, சர்க்கரை:—சிவஞானபோதம் முதலிய சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கின் உட்சுவையையும், கற்கண்டின் பொடியுமிகக் கலந்தே:—திருவள்ளுவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருக்குறளின் அறத்தின் நுட்பங்களையுஞ்சேர்த்து, தனித்த நறுந்தேன் பெய்து:—திருவாசகமாகிய தேமதுரத் தேனின் சுவையினைக் கூட்டி (**8ம் திருமுறை**)

(குறிப்பு:—"**திருவாசகமென்னும் தேன்**" என்பதையும் உன்னுக)

பசும்பாலும்:—அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த 16000 (பதினாறுயிரம்) திருப்புகழையும்,

(குறிப்பு:—"எம் மருணகிரிநாதர் ஓது பதினாறுயிரந் திருப்புகழமுதுமே"—விரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் அமுது—பால்)

தேங்கின் தனிப் பாலும்:—தேங்காயை உடைத்துத் திருகி எடுப்பதுபோன்ற, ஆகமங்களின் சாரமாகச் சிவயோக நெறி யால் அறியத்தக்க கடினமான திருமந்திரத்தையும் (10ம் திரு முறை) கலந்து,

ஒரு தீம் பருப்பிடியும் விரவி:—திருவிசைப்பா, திருமுகப் பாசுரம் முதலிய பிரபந்தம் நாற்பது இவற்றின் நுண்பொருளை ஆய்ந்தறிந்தும் (இவை முறையே 9, 11ம் திருமுறைகளாகும்) இனித்த நறு நெய்யளைந்தே:—இனிமையாகிய *பெரிய புராணமாம் சுவை மிக்க நெய்யின் இன்சுவையும் கலந்து(12ம் திருமுறை), ஒன்றுக் கூட்டி:—இங்ஙனம் தாம் ஆய்ந்து கண்ட ஞானஅறிவினை, சிவஞானத்துடன் ஒன்று சேர்த்து இளஞ்சூட்டின் இறக்கி:—இங்ஙனம் ஜீவான்ம அறிவு பரமான்மாவுடன் ஒன்றும் போது நிட்டை நிலையும் கூடுமாதலால் அவ்வமயம் சூடு தோன்றும் (மூலக் கனல்) அந்நிலையிலே நின்று காணும்,

எடுத்த சுவைக் கட்டியினும்:—ஆத்மானந்தச் சுவையினும் மேலாக, இனித்திடு தெள்ளமுதே:—இனிமையான பரமானந்தப்பொருளே! திருப்பொதுவில்:—அடியேன் மனமாகிய அம்பலத்தில், அனித்தமற:—நிலையாமை நீங்க நித்தியமாய், விளங்கு நடத்தரசே!—சோதி மயமாய் ஆனந்த நடமாடும் அண்ணலே! என் அரசே!! என் சொல்லணியாம் அலங்கல்—அடியேனுடைய பாமாலையை, நின் அடிமலர்க்கு:—நினது ஊன்றிய திருவடி, இனித்த முடைய எடுத்த பொற்றிருவடி ஆகிய திருவடிக் கமலங்களுக்கு, அணிந்து அருளே—சூட்டிக் கொண்டு அருள்புரிய வேண்டும் என சூக்குமப் பொருளில் தெள்ளமுதச் சுவை கண்டார் வள்ளலார் பெருந்தகை.

இப்படி தாம் கண்ட இன்பம் பெறுக இவ்வையம் எனக் கருணை நோக்குடன் நிறுவினார் சத்தியஞான சபையை வடலூரிலே. இங்ஙனம் கூறிய இன்பம் பொங்கிவரும் வடலூர் சத்தியஞான சபையிலே அமர்ந்து அனுபவித்தோருக்கு.

இச் சத்தியஞான சபையினை, மிகச் சிறந்த முறையிலே, மிகுந்த பொருட் செலவிலே, சிறப்புற கட்டிமுடித்து தூபி நீராட்டு விழாவும் செய்வித்து, ஆனந்தமடைந்து உலகோரும் இன்பமடையத் தன்னலமற்ற சேவை புரிந்தார்கள் உயர் திருவாளர் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் அவர்கள். அன்னார் நீடுவாழ்ந்து சைவசமயத்துக்குத் தொண்டு புரியவும், இன்றைய நிலையில் சைவம் தழைத்தோங்கவும், உலகம் நன்னெறி நின்று உய்யவும் அருள்புரிய வேண்டுமென புண்ணியனை, என் பெரிய பொருளாய் என் அரசாய் விளங்கும் இறைவனை அடியேன் கூறுவது புன்மொழி என்றிகழாதே புனைந்து மகிழ்ந்து அருளே! என்று நடத்தரசின் பெரும்புகழ் சேவடிகளை வணங்கித் துதிக்கின்றேன.

---

*(குறிப்பு:—வெண்ணெ யுருகிய நெய்போல் தம் உடலுமுயிரும் உருகி இறைவனை அடைந்து பேரின்ப வாழ்வினை அடைந்த அடியவர் சரித்திரங்களைக் கொண்டது ஆதலின் பெரியபுராணம் நெய் எனக் கூறப்பட்டது நியாயமே)

வரப்பெற்றோம்

1. குமாரகுருபரன் (மாதவெளியீடு) ஆண்டுமலர்: வருடச்சந்தா ரூ. 1-8-0, நிர்வாக ஆசிரியர், T.M. குமரகுருபரன் பிள்ளை B.A. B.L., மானேஜிங் டிரஸ்டி, ஸ்ரீகுமரகுருபர சுவாமிகள் மடம், ஸ்ரீவைகுண்டம்.

2. சீர்திருத்தம்: (மாதமிருமுறை) பொங்கல் மலர்: ஆசிரியர் M.N. முத்துக்குமார சுவாமி பாவலர், விலை 4 அணு. திருப்பாதிரிப்புலியூர்.

3. சமாதியோகம்: சுவாமி சிவானந்தர் எழுதியது. வித்வான் திரு. இ. கே. நடேச சர்மா B O L. மொழிபெயர்ப்பு. விலை ரூ. 5-0-0 சிவானந்தா பதிப்புக் கழகம், ஆனந்தகுடீரம், ரிஷீகேசம், இமயமலை.

4. "அன்பு" வெளியீடு. அலர் க 1. செந்தூரகவல் 2. வெங்கடேச அகவல் 3. முப்பத்து: அலர் 2 குமரப்பத்து—ஆசிரியர் திரு. நா. பிச்சுமணி, தமிழாசான். தென்னிந்திய கல்விக்கழக உயர்தரக்கல்லூரி மாதுங்கா. (பம்பாய்)

5. (1) The Teachings of Bhagawan Sri Ramana Maharshi (2) The Report on the gracious visit of H. H. Swami Sivananda to Ceylon:—K. Ramachandran, 60, Deal Place, Colpetty, Colombo.

முருகா

'முருகா' என்ற எழுத்துக்கள் பொறித்த எனுமல் போர்டுகள் 9" X 3" அளவில் தயாராகியுள்ளன. ஒவ்வொருவர் வீட்டு வாயில் முகப்பிலும் அழகு செய்யுமாறு முருகன் அடியார்கள் விரும்பியவண்ணம் செய்யப்பட்டது. விலை: போர்டு 1-க்கு ரூ 0—12—0; தபாற்செலவு 0-6-0. வேண்டுவோர் (தபால் செலவுடன்) 1—2—0 மணியார்டர் அனுப்பவும். 6 போர்டுகளுக்கு தபால்செலவு 1-0-0. சிலோன் அன்பர்கட்கு மட்டும் V. P. மூலம் அனுப்பப்படும். வேண்டுவோர் எழுதவும்.

திருப்புகழமிர்தம் ஆண்டு மலர்கள்

ஒவ்வொரு ஆண்டும் வெளிவந்த பன்னிரு புத்தகங்களையும் ஒன்ருகச் சேர்த்தது.

				விலை.	தபாற்செலவு.
1	விய	[பதினோராவது]	,,	2-12-0	0-8-0
2	சர்வசித்து	[பன்னிரண்டாவது]	,,	3- 0-0	0-8-0
3	சர்வதாரி	[பதின்மூன்ருவது]	,,	3- 0-0	0-8-0
4	விரோதி	[பதினன்காவது]	,,	3- 0-0	0-8-0

மற்ற ஆண்டுப் புத்தகங்கள் கிடைக்காது.

திருப்புகழமிர்தம் காரியாலயம்,
144 சாமிநாயக்கன் தெரு, சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை-2

Printed & Published by M. Madhusoodana Sivam at the Thiruppugal Amirtham Press, 144 Swaminaicken Street, Chindaripeta, Madras. Editor: Sri Kirupanandavari.

END OF
ISSUE